

ZAFERE KADAR



GENÇ YOLDAŞ

DEVİRİM BİZİZ BİZ DEVRİMİZ

Sayı: 68, Aralık 2012

Fiyatı: 1 TL KDV Dahil

SOKAKLARA EGEMEN OLAN SAVAŞI KAZANIR





İSTANBUL



ÇUKUROVA ÜNİVERSİTESİ / ADANA



MERHABA GENÇ YOLDAŞLAR;

Yeni bir sayımızla yine sizlerle birlikteyiz. Bir önceki sayımızda duyurusunu yaptığımız “2. Gençlik Buluşması - Gençlik Ne Yapmalı? - Emperyalist Savaş Karşıtı Gençler Buluşuyor” etkinliği başarıyla gerçekleştirildi. 1 Aralık tarihin de yapılan panellerle genel hatlarıyla emperyalist bir savaştan gençlerin nasıl etkileneceği ve olası bir savaşta biz gençlerin tavrının ne olması gerektiği tartışıldı. 2 Aralık tarihinde ise bir önceki tartışmalardan çıkan sonucun sokağa yansımaysdı. “Emperyalist Savaşa Karşı Ezilen Halkların Umudu Halk Devrimi - Halk İktidarı!” pankartı ile yürüyen gençler emperyalist bir savaşta alınması ve takınılması gereken yegane tutumu haykırdılar.

Devlet savaşa girmeyi ne kadar çok istesede “Açlık Grevleri” süreci gösterdi ki asıl “tehlike” içeride. Kürt Halkının zindanlarda yanan ateşi sokaklara taşması, eylem alanlarını yangın yerine çevirmesi devleti köşeye sıkıştırmıştı. Bu Açlık Grevleri bittiği zaman yapılan açıklamalardan anlaşılıyordu. Devletin o süreç eli kolu o kadar bağlandı ki Suriye’ye sataşacak zaman bulamıyordu. Zindanları yıkmak, tutukları özgürleştirme mücadelesi devrim mücadelesidir. Ve bu süreç bize göstermiştir ki gaz bombalarının, tazyikli suların, jopların üzerine korkusuzca yürüyüp öfkeleri çılgın olan anlarımız olduğu sürece devrim halkların umudu olmaktan çıkmayacaktır. Eylem alanlarında, okullarda, çatışmalarda... haykırdık şimdi de dergimizden haykırıyoruz: “Yaşamı, uğruna ölebilecek kadar sevenleri selamlıyoruz.” ve sözümüz var onlara Zindanları Yıkacak Zaferi Biz Kazanacağız!

Üç ay boyunca sürececek olan Genç Yoldaş’ı bütün üniversitelere, liselere, a-tölyelere... kısacası gençliğin olduğu her yere ulaştırma kampanyası başlatıyoruz. Bütün Genç Yoldaş okurlarını bu kampanyanın aktif örgütleyicileri olmaya davet ediyoruz.

Bir sonra ki sayımızda görüşmek üzere...
Hoşçakalın.



SATRANÇTAKİ SON HAMLE

UMUT GÜNEŞ

Bugün artık Suriye savaşı değil ama Suriye merkezli ve dünyaya yayılabilecek bir savaşın hazırlıkları yapılıyor. Ortadoğu halkları bu savaşın tam merkezinde olacaklar. Herkes Suriye'deki olayların sadece Suriye ile sınırlı kalmayacağını biliyordu. İran, Rusya ve Çin'in bir tarafı, emperyalizmin bölge jandarmalığını yapan Türkiye, Suudi Arabistan, Katar ve emirleri altında buldukları NATO ve AB bir diğer tarafı oluşturuyor. NATO'nun Patriot füze savunma sistemlerini Türkiye'ye yerleştirilmesiyle birlikte resim tüm hatlarıyla karşımıza çıktı. Ardından Rusya ve İran başta olmak üzere füze sistemlerine karşı açıklamalarda bulundular. Türkiye her ne kadar Patriotların Suriye'ye karşı önlem için yerleştirileceğini söylese de, buna inanan pek kimse yok. Ama dünya halkları ve gençliğini belki de öncekileri çok geride bırakacak bir dünya savaşı bekliyor.

Bu dünya savaşı diğer iki dünya savaşından bir farkla ayrılıyor. Öncekilerde temel olan paylaşılmış olan pazarların yeniden paylaşımıydı. İkinci paylaşım savaşında ise Sovyetler Birliği'ni yıkmak gibi bir hedef de vardı. Her dünya savaşından sonra kapitalistler bir başka yerde devrimlerle tanıştı. Sovyet devrimi, Doğu Avrupa devrimleri vs. Ama şimdi emperyalistleri bir dünya savaşına iten şey pazar kavgası değildir. Birincisi; Emperyalist -kapitalist sistemin yapısal krizinin onarılamaz bir noktaya gelmiş olmasıdır. (2008 kriziyle birlikte burjuva ekonomistler dahi kapitalizmin sonun geldiğini söylemekteydiler. Ama onlar kapitalizmden sonra devrimlerin ve bu devrimlerin sosyalizme varacağı düşüncesini söyleme cesaretinde değildiler.)

İkincisi; Bu krizin bir sonucu olarak dünya genelinde anti-kapitalist ayaklanmalar artmış, dünya halklarının kapitalizmi yerle bir edecek bir devrimler sürecini yaşıyor olmasıdır. Nihayetinde

karşımıza şu sonuç çıkıyor; geçmişte savaşlar iç-savaşları doğuruyor ve devrimler patlak veriyorken, bugün daha önde olan ise iç-savaşların ve devrimlerin savaşlara sebep olduğudur. (En somut olarak Mısır ve Tunus devrimleri, Güney Batı Kürdistan devrimi ve Avrupa'dan tutunda Latin Amerika'ya kadar uzanan halkların sosyalizme yürümesi örnek gösterilebilir.)

Bugünkü 3. dünya savaşının temel dürtüsü, gözlerimizin önünde yaşanan ayaklanmalar ve devrimlerdir.

YENİDEN TAHRİR; DEVRİMİN SAHİBİ BİZİZ

Burjuva cepheye bunlar yaşanırken, halkların gündeminde yeniden sokaklara dökülen Mısır halkı var. Tahrir meydanını duvarlarla ören Mursi iktidarı halkın devrime yürüyüşüne engel olacağını düşünüyor ama yanılıyor. Tunus'da başlayıp Tahrir'de tavan yapan devrimin birinci perdesi şimdi, tavan yaptığı yerde Tahrir'de ikinci perdeyi açtı. Bunun bölge halklarına ve devrimleri çalınmış diğer halklara ilham ve moral vereceği açıktır. Hatta bu süreç

Bir satranç oyununda tüm taşlar ve oyunlar şahı mat etmek içindir, bizler içinde tüm politika ve örgütlenme araçları ve örgütlerimiz, satrançtaki o son hamle için, yani burjuvazinin politik iktidarını almak içindir. Leninist gençliğin görevi son hamleyi yapmaktır.

dünya halklarını düşünüldüğünden çok daha fazla etkileyecektir. Yeni bir zafer her şeyi baştan sona değiştirebilir, ya da bu süreç uzadıkça kesin bir sonuç için her an savaşlar patlak verebilir.

Tahrir'de ikinci perde açılmışken Mısır ve Tunus devrimlerinin derslerini yeniden hatırlamakta fayda var. Zira gelecekte zafer kazanmamız için bu dersleri özümsemiş ve gereklerini yerine getirmiş olmamız gerekiyor. Çünkü devrime en yakın ülkelerden biri Türkiye ve Kürdistan!

DERSLER VE GÖREVLER

Tunus'la başlayan devrim süreci Kuzey Afrika'da ya gerici ve emperyalist güçlerin desteği ile geçici olarak geriye çekildi (Yemen, Bahreyn) ya da diktatörlerin kovulduğu ve devlet yapısında çatlaklara sebep olan ayaklanmalar, burjuvazinin seçim oyunu ile yine burjuvazinin bir başka işbirlikçi kesiminin eline geçti. (Mısır-Müslüman Kardeşler, Tunus-El Nahda) Tüm bu yaşananlar bize işçi ve emekçilerin bir Komünist parti etrafında örgütlenmelerinin zorunluluğunu göstermiş oldu. Öncü bir gücün yönlendirmesinde halklar özgürlüğe hızla ilerleyebilir ve yoluna çıkacak engellere karşı nasıl mücadele edeceğini öğrenebilir.

İkincisi; Tunus örneğinde olduğu gibi ki, buna Yunanistan, Fransa, İspanya gibi ülkeleri de eklemek mümkün. KP'lerin olduğu ve kitle ile bağlarının olduğu ülkelerde ise bir başka sorun karşımıza çıkıyor. Var olan KP'lerin iktidarı hedefleyen bir politika ile mücadele etmedikleri sorunu. Tunus'ta komite ve konsey örgütlenmesine sahip olan Tunus İşçileri Komünist Partisi, örgütlerini ayaklanmayı örgütlemek, yönlendirmek ve iktidarı almak yerine burjuva demokratik haklar mücadelesine ve ekonomik bir mücadeleye yönlendirmiş durumdaydı. Oysa devrimci organlar devrimci olan politikalarla işlevlerini yerine getirebilir.



Üçüncüsü; KP'lerin ya da devrimci örgütlenmelerin en geniş kitle ile olan bağlarının zayıflığı sorunu. Ayaklanma bir kez başladıktan sonra tüm güçlerinle ayaklanmanın zaferi için mücadele etmelisin. Yalnız bu süreç başlamadan önce en geniş kitle bağlarının kurulması ve devrimin örgütlenmesi sorunu güncel bir sorun olarak karşımızda durmaktadır. Aksi taktirde yaşananın devrim olduğu gerçeğine geç varılırsa, geride kalındığının bilincine de geç varılır, ki halklar sizin önünüze geçer. Bir kitapta geçtiği gibi "*Parti sözünü vaktinde söylemezse, işçi sınıfı onun önüne geçecektir*" (Yarın Bizimdir Yoldaşlar- Manuel Tiago)

Dördüncü; bütün Kuzey Afrika'daki ayaklanmalar ve devrimler, Avrupa'da yaşanan isyanlar şu gerçeği tartışmasız bir şekilde ifade ediyor: Devrimlerde gençlerin ve kadınların öncü rolünü... Hatırlanacaktır, Tunus'ta ve Mısır'da gerici- faşist iktidarların iş başın gelmesiyle birlikte devrime yönelik ilk saldırılar da kadınlara dönük çıkartılan yasalarla olmuştu. Ama bu saldırılara karşı cevap yine kadınlardan ve devrime katılan kitlelerden gelmişti.

Şimdi somut olarak bizlerin önündeki görevlere gelirsek; Türkiye ve Kür-

distan'ın dünya devrim sürecinin en hareketli alanlarından biri olduğu gerçeğini en geniş kesimlere götürmeliyiz.

Örgütlenin! Parolamız bu olmalı! Çünkü işçi ve öğrenci gençliğin örgütlenmesi, gençlikle en geniş bağların kurulması devrimin geleceği açısından belirleyici önemdedir.

Gençliğimizin kitle çalışmasında, ajitasyon ve propaganda da yeni yöntemler bulması, bölge ve dünya halk-

**Örgütlenin!
Parolamız bu
olmalı! Çünkü işçi
ve öğrenci gençliğin
örgütlenmesi,
gençlikle en geniş
bağların kurulması
devrimin geleceği
açısından belirleyici
önemdedir.**

larının gençliği ile mücadele birliğinin oluşturulması, bunun propagandasının yapılması son derece önemlidir.

Ki bu savaş olasılığının çok güçlendiği bir dönemde yükseltmek istenecek olan şovenizm gibi zehirlere karşı enternasyonalizm düşüncesini ve eylemini örgütlenme görevini önümüze koymaktadır.

Yaşananların devrim sürecinin bir parçası olduğu ve devrimler için doğru devrimci politikanın en geniş kesime ulaştırılması sorununu önümüzde durduğu ve buna bağlı olarak emekçi halklar ve gençlik içerisinde burjuva politikası anlamına gelecek olan reformizm, oportünizm gibi sapmalara karşı etkin mücadele görevi önümüzdedir.

Emperyalist savaşa karşı emekçi halklar ve gençlik için geçerli tek politikanın emperyalist savaşı iç savaşa çevir politikası olduğunu ve bu politikanın ete kemiğe bürünmesi için büyük sorumluluğun biz gençlere düştüğünü bilmeliyiz.

Bir satranç oyununda tüm taşlar ve oyunlar şahı mat etmek içindir, bizler içinde tüm politika ve örgütlenme araçları ve örgütlerimiz, satrançtaki o son hamle için, yani burjuvazinin politik iktidarını almak içindir. Leninist gençliğin görevi son hamleyi yapmaktır.

GENÇLİĞİN İÇİNE SIZAN SAĞ SAPMALAR-2

K. ÇİÇEK İÇLİ

Paris Komününün 72 gün süren ömründen hem Marx ve Engels hem de Lenin ve Bolşevik Parti sosyalizmin gerçekleşebileceğini görmüşlerdir. Lenin “biz henüz sosyalizm hakkında bir şey bilmiyoruz” ama onu “öteki dünyaya da havale etmiyoruz” derken, tek ülke de sosyalizm mümkün değil, o halde iktidarı ele geçirmeyelim demedi. Yenilen bir devrim bile devrim yapmaktan kat be kat üstündür ilkesini Paris komününden ve devrimci pratiğin içinden çıkarmışlardır. Sosyalizm ancak böylesi bir canlı bir algıyla mümkün olabilir, kafalardan çıkma hayallerle, kitabi sorgulayışlarla ancak kapitalizmin ömrü uzatılabilir.

Önceki yazımızda bir kısmı anarşistlerden, bir kısmı troçki’den, bir kısmı da nihilistlerin bakışından aşırılmış karma bir görüşün gençliğin içinde yaygınlık kazanmasından bahsetmiştik. Bu görüş savunucularının tipik özelliğinin işçi sınıfının yerine “çoğunluk”u, kapitalizm yerine de “adaletli bir paylaşım, adaletli bir sistem” gibi tamamen muğlak bir yaklaşımları olduğunu belirtmiştik.

Birkez daha belirtmek gerekir ki, yeryüzü kıtamızda emperyalist-kapitalist sistem tarihinin en zor ve sıçramalı çöküş sürecini yaşamaktadır. Geleceksizlik gibi ağır ve ciddi bir sorunla karşı karşıya kalan genç kitleler ise, emperyalist kapitalist sistemin değişimini en fazla arzulayan ve şiddetli eylemlerini ona yönelten kesimdir. Genç kitleler, bu güçlü değişim arayışında önünde güçlü komünist partilerini bulamamakta ve her türlü sağ ve sol etkilere açık haldedir. “Bakunin-Troçki-Nihilist” düşüncelerin karması biçiminde karşımıza çıkan “akım”ın en çarpıcı söylemlerinden biri sosyalist devlet üzerinedir.

Sovyetler Birliği’nin dağılışımdan her “sol” çevre bir sonuç çıkardı. Anarşistler, sosyalist devlet diye bir şey sosyalizme uygun değildi, sosyalizm devletsizliktir sonucuna vardı. Troçkistler, tek ülkede sosyalizm zaten mümkün değildi, dünya devrimini beklemek gerekirdi, onlar devlet kapitalizmini uyguladılar, ardından bunun yerine sosyalist devlet diye bürokratik kapitalist devlete daha yakın bir model koydular, böylece halkı yönetimden uzaklaştırdılar, gibi bir sonuç çıkardılar. Nihilistler ise başka havadaydı. Onlara göre kişisel devrim, bireyin mutluluğu, bireyin ahlaklılığı, bireyin kötülüğü ya da iyiliği vardı. Sistemlerin hepsi bireye kölelik biçen, bireyin gelişimini en-

gelleleyen bir şeydi, bu sosyalist devlet de olsa durum aynıydı. Tüm bunların içinden karma bir görüş çıkaranların ortak paydası ise şöyle: insanlık sosyalizmi de denedi, ancak kapitalizm karşısında tutunamadı, çünkü bireyi baskı altında tuttu, insanlığın yeni bir baskıcı devlete ihtiyacı yoktur, yerel yönetimler gereklidir ve bu kapitalist devlet içinde uygulanabilir, ihtiyaç olunan şey daha adaletli bir paylaşım, insan haklarının esas alındığı bir sistemdir.

Denilebilirki, yüzelli yıllık sınıflar savaşımından, onlarca sosyalist yönetim deneyiminden, marksist-leninist birikimden çıkan şey bu oldu onlar için...

Sovyetler Birliği deneyimi hem insanlık için, hem de proletarya için gerçekten de inanılmaz bir deneyim hazinesidir. Sovyetler Birliği sosyalizmi inşaa sürecine kapitalizmin bütün pisliklerinden arınmış işçiler, köylülerle değil, iktidarı kaybetmiş olmakla yenilgiyi kabul etmiş burjuvaların bir köşede oturup yeni işçi iktidarına boyun eğdikleri ve ekonominin tıkr tıkr işlediği bir dönemde başlamadılar; inanılmaz bir yıkım, açlık ve hastalık kuşatması altında ve “kapitalizm içinde yetişmiş, kapitalizm tarafından yoksunlaştırılmış ve bozulmuş, fakat yine kapitalizm tarafından mücadele içinde çelikleştirilmiş kadın ve erkeklerin yardımıyla inşa etmek” zorundaydılar.

Lenin, Marx ve Engels’in oğünkü devrim deneyimlerinden de faydalanaarak irdelediği kapitalizmden komünizme geçişte artık devlet olmayan bir devlet, sönümlenmeye başlayacak bir devlet politikasını tekrar tekrar irdeler. Ekim Devrimiyle bu irdelemesini sürdürür. Paris Komününün yıkılış nedenlerini çok iyi anlayan Lenin, anarşistlerin devlet de dahil her türlü merkezi yönetimi ortadan kaldırma po-

litikalarına en ufak taviz vermez. Devrimin pratik aydınlığı içinde Bolşevikler, bin yılların sınıflı toplumunu tamamen ortadan kaldırmanın tek ve gerçek yolunun proletarya diktatörlüğünün mutlak uygulamasında yattığını iyi kavradıkları için Beyaz Orduları yenilgiye uğratmayı başarırlar. Lenin daima nesnelliğin gözünün içine hiç sakinmeden, duygularını ve kişisel istemlerini nesnelliğin gerekliliklerine bulaştırmadan baktığı için devrimin sonunu getirebilmiştir. Açlığın, bulaşıcı hastalıkların kol gezdiği bir ülkede proletarya iktidarından asla taviz vermemiştir. Ancak bunu körü körüne bir politik bağnazlıkla da yapmamıştır. Örneğin birçok sosyalistin bazen burun kıvrarak, ya da bazen politik darlıkla algıladığı “devlet kapitalizmi” uygulamasını tam da proletaryanın iktidarı aldığı aylarda uygulamaya geçirmiştir. Ancak bunu “işçi denetimi”ni sağlayarak hayata geçirir. Bu çok önemli bir uygulamadır. Sosyalizmi inşaa etmenin en önemli ayağının ekonomiyi güçlendirmek olduğunu bilen sosyalistler alınan her türlü kararın, sosyalist inşaa da geri bir adım olarak görülen kararların bile kitleler tarafından büyük bir açıklıkla bilinmesi gerektiği ilkesini savunarak ve hayata geçirerek uygulamışlardır. Yani ne burjuva siyasetin kitleleri kandırma oyunlarına düşmüşlerdir ne de iddia edildiği gibi proletarya diktatörlüğünü emekçi yığınlara uygulamışlardır. Sovyetler Birliği böylesi bir dönemden güçlü bir ekonomi, yüksek bir yaşam kalitesi ve kapitalizmin pisliklerinden büyük oranda arınmış bir toplum yaratabilmelerine sebep sosyalizmi kalıpların-ütopik algılayışların dışında nesnelliğin içinden çıkarmaya çalışmış olmalarıdır.

Paris Komününün 72 gün süren ömründen hem Marx ve Engels hem de Lenin ve Bolşevik Parti sosyalizmin gerçekleşebileceğini görmüşlerdir. Lenin “biz henüz sosyalizm hakkında bir şey bilmiyoruz” ama onu “öteki dünyaya da havale etmiyoruz” derken, tek ülke de sosyalizm mümkün değil, o halde iktidarı ele geçirmeyelim demedi. Yenilen bir devrim bile devrim yapmaktan kat be kat üstündür ilkesini Paris komününden ve devrimci pratiğin



içinden çıkarmışlardır. Sosyalizm ancak böylesi bir canlı bir algılayışla mümkün olabilir, kafalardan çıkma hayallerle, kitabi sorgulayışlarla ancak kapitalizmin ömrü uzatılabilir.

Şunu da belirtmek gerekir ki, Sovyetler Birliği deneyimi sosyalizmin tek yanlı örneğidir. Sovyetler Birliği örneğinin sosyalizmin tam bir biçimi olabilmesi için dünyanın bir bütün olarak sosyalizmi yaşaması gerekirdi ki, o zaman da sosyalist bir dünya sisteminden, sosyalizmin tam olarak kendisinden bahsederdik, Sovyetler Birliği örneğinden değil.

Peki yukardaki algılayışa, çıkarılan sonuçlara sebep nedir?

Sınıflar savaşımının doğası öyle bir keskinlik içerir ki, ortaya atılan her politika, her pratik, her adım, her bakış ya burjuvazinin elini güçlendirir ya da işçi sınıfının; ya kapitalist sistemin varlığını uzatır, onu besler ya da işçi sınıfının mücadelesine ivme ve güç katar, onu iktidara taşır-yakınlaştırır. “Her devrimin temel sorunu, iktidar sorunudur. Bu sorun aydınlatılmadıkça devrimde kendi rolünü bilinçli bir biçimde oynamak ve hele devrimi yönetmek sözkonusu olamaz.” diyor Lenin. Bunu söylerken, yönetimi ele geçirmeyi hedeflemeyen bir sınıfın devrimci rolünü oynayamayacağını, kitlelerin devrimci

enerjilerini doğru hedeflerde yönetme ve yönlendirme de başarılı olamayacağını ifade eder. Ama yalnızca bu da değildir anlatmak istediği; iktidarın hangi sınıfın elinde olduğudur önemli olan. Yani, köklü altüst oluşlardan, köklü değişimlerden söz edebilmek için iktidarın kimin tarafından ve ne adına ele geçirildiği ve ya elde tutulduğu önemlidir. İşte bu “akım”ın bir türlü anlayamadığı şey sınıflar savaşımının kendi karakteri ve iktidar sorunudur.

Şimdi okuyucu sorabilir, bu kadar şey söylediniz ama hala devlet sorunu üzerine bir şey demediniz? Aslında söyledik ancak konunun daha iyi anlaşılması için sınıflı devletin ve sosyalist devletin ne olduğu, ne olmadığı üzerinde ayrıca durmak gerekir.

Devlet, örgütlü bir sınıfın başka bir sınıf üzerindeki zor aygıtından başka bir şey değildir. Devletin ortaya çıkışı sınıflı toplumlarla birlikte olmuştur ve bütün sınıflı toplumlar boyunca da devletin görevi emekçi çoğunluğun küçük bir asalaklar sınıfına boyun eğdirilmesi üzerine oturmuştur, deyip yazımızın devamını bir sonraki sayıya bırakalım. Çünkü bu konuyu kabaca bile irdelemek başka bir yazı konusu olabilir.

DEVAMI GELECEK...

2. GENÇLİK BULUŞMASI

GENÇLİK NE YAPMALI?

EMPERYALİST SAVAŞ KARŞITI GENÇLER BULUŞTU

Buluşma ilk olarak genç bir emekçinin yaptığı konuşma ile başladı. Konuşmasında, emperyalist savaşın en çok etkileyeceği kesimlerden birinin gençlik olduğunu, savaş sırasında cephelerde gençlerin öldüğünü; bu yüzden de savaşı gençlerle beraber tartışmak için bu buluşmayı gerçekleştirdiklerini açıkladı.

Buluşmanın ilk konusu “*Suriye ile Savaşın Eşiğine Nasıl Geldik*” idi. Sözü Ankara’den gelen bir öğrenci aldı. Konusuna, Ortadoğu’nun yakın tarihini özetleyerek başlayan konuşmacı, Arap Sosyalizmi de denilen Baas rejimlerinin aslında sosyalizm değil, kapitalizm olduğunu uygulanan politikalarla açıkladı. Daha sonra konunun ikinci bölümü için, sözü Ankara’den gelen genç bir memur aldı, kapitalizmin bugün geldiği durumu, sınıfların karşılıklı ilişkilerini yorumlayarak, yaşadığımız dönemin “*devrimci bir dönem*” olduğunu, bunun etkisinin bütün dünyada kendisini gösteren ayaklanmalar ve halk devrimleri olduğunu belirtti. Bu durumun Türkiye ve K. Kürdistan için de geçerli olduğunu, hatta Türkiye burjuvazisinin Suriye ile savaşa girmek istemesinin asıl sebeplerinden birinde yükselen devrimi bastırmak olduğunu, bir diğer önemli sebebin ise Rojava’da gerçekleşen devrim olduğunu açıkladı.

Bir sonraki konu ise, “*Savaşın Ekonomik-Toplumsal Sonuçları*” oldu ve konuya ilk olarak Antep’ten gelen bir öğrenci, özellikle ekonomik verilerle savaşın hem ticaretle, turizmle uğraşan küçük-burjuvaziye yıkıma uğrattığını, Suriye’den gelen mültecilerin ucuz işgücü olarak kendine iş bulmaya başlamasıyla orada yaşayan halk içinde işsizliğin artması gibi sonuçlarından bahsetti. Daha sonra sözü alan Antakya’dan gelen genç emekçi, Antakya’da yaşayan halkın savaşı en yoğun şekilde hissettiğini, bu yüzden de halkın kısa sürede bir bilinç sıçraması yaşadığını, bunun en önemli göstergesinin de Antakya’da yapılan eylemler olduğunu anlattı. Bu sunum özellikle Antakya’dan gelen genç emekçinin kendi yaşadıkları, emekçilerle gençlerle yaptığı sohbetlerde verdiği örneklerle dikkat çekici bir sunum oldu.

Üçüncü konu, “*Savaş Karşısında Savunulan Görüşler ve Eleştirileri*” İzmir’den gelen öğrenciler tarafından anlatıldı. İlk olarak 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı’nda yaşanan tarihsel deneyimleri ve 2. Enternasyonal’in, Bolşeviklerin tavırlarını anlattı. “*Barış*”, “*Anayurdun Savunulması*”, “*Ne Zafer Ne Yenilgi*” politikalarını incele-

yerek bunların ya pasifist ya da işçi sınıfını ulusal burjuvaziye yedekleyen bir yaklaşım olduğunu anlattı. En son olarak “*Emperyalist Savaş İç Savaşa Çevir*” politikasını inceleyen konuşmacı, doğru olan politikanın bu olduğunu, Sovyet Devrimi’nin bu politikanın doğruluğuna, başarısına örnek olduğunu açıkladı. İkinci konuşmacı ise, bugünkü savaş karşısında ortaya konan görüşleri çeşitli dergilerden, gazetelerden yaptığı alıntılarla inceledi. Genel olarak, bugün reformist ve oportünist hareketlerin ya Esad’ı desteklediğini, ya Türkiye’nin sadece emperyalistler tarafından zorlandığı için savaşın güncel olduğunu savunduklarını, buna karşılık savaşı durdurabilmek için ortaya atılan politikaların hiçbirinin “*Emperyalist Savaş İç Savaşa Çevir*” politikasını karşılamadığı, ortalama sol hareketlerin yaklaşımının oportünizm olduğunu açıkladı.

2. Gençlik Buluşması’nın son konusu “*Emperyalist Savaş Karşısında Tavrımız Ne Olmalı ?*”, İstanbul’dan iki öğrenci tarafından yapıldı. İlk konuşmacı asıl olarak politik hedefler konusu üzerinde durarak, doğru politikanın “*Emperyalist Savaş İç Savaşa Çevir*” olduğunu, savaşı durdurmak için kendi ulusal burjuvazimizin iktidarına son vermek gerektiğini, savaşı ancak halk iktidarını kurarak önleyebileceğimizi açıkladı. İkinci konuşmacı ise savaşı durdurabilmek için, tıpkı Antakya halkı ve gençliği gibi savaş karşıtı örgütlenmeler kurulmasının, okullarda mahallerde savaş karşıtı ajitasyon ve propaganda yapılmasının önemi üzerinde durdu. En son olarak emperyalist savaşa karşı yürütülecek mücadelenin hem anti-faşisi hem de anti-kapitalist olmak zorunda oluşu vurgulanarak, 2. Gençlik Buluşması sona erdi.

2. Gençlik Buluşması’nın sonuçlarını açıklamak için, panellerden bir gün sonra 2 Aralık günü bir yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirildi. Taksim Meydanı’nda toplanan gençler “*Emperyalist Savaşa Karşı Ezilen Halkların Umudu Halk Devrimi - Halk İktidarı*” pankartı açıldı, Galatasaray lisesinin önüne “*Emperyalist Savaş Halk Devrimi Önler*”, “*Gençlik Gelecek Gelecek Sosyalizm*”, “*Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek*” gibi sloganlarla gelindi. Sloganların ardından DÖB ve GEB adına okunan ve aynı zamanda da Gençlik Buluşmasının sonucu niteliğindeki basın açıklaması okundu, Basın açıklamasının tam metbi aşağıdadır:

Genç Emekçiler, Öğrenciler, Halklarımız!

Bizler dört bir yandan, farklı etnik kökenlerden, kültürlerden ve inançlardan bir araya gelen öğrenciler ve emekçi gençler olarak; bugün burada Suriye'ye yönelik emperyalist savaşa karşı sözümüzü haykırmaya geldik!

Emperyalist-kapitalist sistem büyük bir ekonomik ve sosyal kriz içerisindedir. Dünyanın her yerinde emekçiler ve gençler sokakları dolduruyor, meclisleri kuşatıyor, alanları zaptediyor! Halklar dünyanın her yerinde kapitalizme karşı devrim yürüyüşlerini sürdürüyor! Kapitalizm ise kendini ancak baskı, şiddet ve devlet terörü yoluyla ayakta tutabiliyor.

On yıllardır Ortadoğu halkları emperyalizme karşı büyük bir kavga veriyor. En son Mısır ve Tunus halk devrimleriyle beraber bu isyancı halk tekrar sokaklara çıktı! Halkların yeni isyan ve ayaklanmalarına güç ve moral kattı. Dünya devrimi her geçen gün büyümeye, gelişmeye, güçlenmeye devam ediyor.

Buna karşılık emperyalistler ve işbirlikçileri, ilk önce Libya'da gökten yağın bombalarla Ortadoğu halklarına bir mesaj vermek istedi; "isyancı ederseniz, ölürsünüz" dedi. Ancak Ortadoğu'nun isyancı emekçileri ve gençleri bu haydutlar karşısında yılmadı! Bu sefer sahneye, ne işçi sınıfının, ne Kürt halkının ne de gençliğin devrim mücadelesini durduramayan, büyük bir kriz içerisinde olan Türkiye tekeli sermayesi çıktı. Kendi iktidarını koruyabilmek için, bir devrimden korkan işbirlikçi Türkiye tekeli sermayesi, Suriye'ye karşı bir savaş başlattı. Henüz ordusu sınırı geçmedi ama, Özgür Suriye Ordusu gibi çapulcuları eğiterek, "gazeteci" diye gönderdiği MİT ajanlarıyla, silah ve para desteğiyle Suriye'de süren iç savaşın doğrudan bir tarafıdır. Emperyalizmin basit bir maşası olarak değil, yarattığı provokasyonlar ile kendi girdiği bu savaşa emperyalistleri de sokmaya çalışarak, Suriye'de bir karşı-devrim üssü yaratmak için harekete geçti. Amacı, bu topraklarda işçi ve ezilen halkların sürdürdüğü devrim mücadelesinin önüne geçebilmek ve Batı Kürdistan'da bir devrimle özgürlüğünü gerçekleştiren Kürt halkını ezmektir!

Biz gençlerin bu savaşta hiçbir çıkarı yoktur. Bu savaş bizim savaşımız değildir. Bu savaş iki kapitalist sınıfın savaşımıdır. Bizler ne Türkiye tekeli sermayesinin yanında ne de Esad iktidarının yanında yer alamayız, almayacağız! Kapitalistler hem Türkiye ve Kürdistan'da, hem de Suriye'de emekçileri daha çok sömürsünler diye Suriye'deki emekçi halka ve gençlere silah çekmeyeceğiz!

Ama bizler böyle bir savaşı ne kadar istemesek de, kapitalistlerin bu savaşa ihtiyaçları var. Bu yüzden, sadece "Savaş Hayır" diyerek bu savaşı önleyemeyeceğimizi çok iyi biliyoruz. Kapitalizm varlığını koruduğu müddetçe savaşlar olmaya, insanlar ölmeye devam edecektir. İşte bu yüzden, savaşı durdurabilmek için, tek çare olan devrim ve halk iktidarı için mücadele edeceğiz. Kapitalizm savaşları doğurur sosyalizm ise özgürlüğü ve barışı.

Genç Emekçiler, Öğrenciler, Halklarımız!

Kapitalizm savaş demektir; ölüm demektir; geleceksizlik demektir, işsizlik demektir. Savaşı, sömürsüz bir dünya ancak kapitalizmin tarihin çöplüğüne gönderilmesiyle mümkün olacaktır. Emperyalist güçler bir dünya savaşının hazırlıklarını yaparken, biz gençler her gün sokaklarda okullarda atölyelerde mayalanmakta olan devrimi zafere taşımak için var gücümüzle çalışmalıyız. Şimdi okullarda, atölyelerde, fabrikalarda, mahallelerde devrim için örgütlenme zamanıdır. Ancak kapitalistlerin iktidarını yıkıp, kendi iktidarımızı kurduğumuzda özlemini çektiğimiz barışa kavuşabiliriz. Savaşı siz kapitalist haydutlar başlattınız; biz devrimci gençler, emekçilerle, Kürt halkıyla, ezilen sömürülen bütün dünya halklarıyla beraber bitireceğiz!

**EMPERYALİST SAVAŞA KARŞI HALKLARIN UMUDU
HALK DEVRİMİ HALK İKTİDARI!
EMPERYALİST SAVAŞI HALK DEVRİMİ ÖNLER!
GENÇLİK GELECEK GELECEK SOSYALİZM!**

**DÖB/Devrimci Öğrenci Birliği
GEB/Genç Emekçiler Birliği**

SAVAŞ

EKONOMİLERİ

“Savaşlar salt devletler arasında süren bir olgu değildir; sınıflar arasında süren mücadele üstü örtülü bir iç savaştır” diyen Aktaş, “ Buna örnek olarak 70’lerle başlayıp 80’lere kadar devam eden dönem gösterilebilir, ki bu döneme Darbeler dönemi denir. Çünkü dünyanın her yerinde darbeler yaşanmış ve darbelerin temel dürtüsü de, emperyalizmin krizden kurtulması, gelişen sınıflar mücadelesini bastırmak ve yeni sömürge ülkelerde tam ilhak sürecini başlatmaktır. Bu süreçte darbelerin gerçekleştirildiği ülkelerde faşizm uygulanmaya başlandı. Türkiye’de de 24 Ocak Kararları ile birlikte emperyalizm tam ilhak sürecini hızlandırdı.” dedi.



A dana Çukurova Üniversitesi İktisat Kulübü tarafından, 13 Aralık Perşembe günü Mithat Özsan Amfisi’nde “Savaş Ekonomileri” konulu bir panel gerçekleştirildi.

Anadolu Üniversitesi İktisat Bölümü öğrencisi Kenan Aktaş ve Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi İktisat Bölümü öğrencisi Yusufcan Yıldırım’ın panelist olarak katıldığı ve Çukurova Üniversitesi İktisadi ve İdari Birimler Fakültesi Öğretim Görevlisi Yard. Doç.Dr. Sanlı Ateş’in moderatörlüğünü yaptığı panele öğrencilerin ilgisi yoğundu.

Moderatör Yard. Doç.Dr.Sanlı Ateş, bir giriş konuşmasıyla paneli açtı ve savaşların tüm insanlık için gözyaşı, kan ve daha fazla acı getirdiğini söyledi. “Hiçbirimiz savaşların olmasını, insanların öldürülmesini, acı çekmesini istemiyoruz; ama Dünya’yı kana bulanmaktan bu şekilde kurtaramıyoruz. Ayrıntılı biçimlerde arkadaşlarımız konuşacak.” dedikten sonra panelistleri tanıttı ve sözü Yusufcan Yıldırım’a bıraktı.

Yıldırım, dinleyicileri selamladıktan sonra, savaş denildiğinde birçoğumuzun aklına hala iki ülke ordusunun cephe savaşlarının geldiğini ancak bu durumun savaşın sadece bir aşaması ve türü olarak değerlendirilebileceğini ve savaş ekonomilerini açıklayabilmemiz için söz edilmesi gereken ilk konunun sınıf savaşımı olduğunu söyledi. Savaşların toplumlar tarihinde özel mülkiyetin ortaya çıkışıyla birlikte görülmeye başlandığı, savaşların egemen sınıfların mülklerini arttırmak ve egemenliklerini devam ettirmek amacıyla gerçekleştirildiğini söyledi.

Günümüzde okullarda bize öğretilen iktisadın, savaşların nedenlerine cevap verebilecek bilimsel bir niteliğe sahip olmadığını, sanki politikaya hiçbir etkisi olmayan bir konu

gibi ele alındığını; oysa ki sadece savaşların değil, politikanın temelinde ekonominin olduğunu belirtti. Coğrafi keşifler sonrası çıkan savaşları, Haçlı Seferleri’ni buna örnek olarak verdi.

“Kapitalizmin gelişmeye başlamasıyla beraber kapitalist üretimin işleyişi hakkında ayrıca inceleme yapma gerekliliği ortaya çıktı. Bu gereklilik tarih sahnesine bazı iktisatçıları çıkardıysa da, bunların kullandığı yöntemler bilimsel değildi. Kapitalizmin gelişimiyle paralel olarak bu iktisatçıların görüşleri bir dizi evrim geçirdiyse de bilimsel bir niteliğe kavuşamadı. Marx kendinden önceki bu iktisatçıların ileri sürdüğü görüşleri de değerlendirerek, Ekonomi-Politik biliminin babası olarak ezilenlerin kaniyle yazılan tarihin sahnesine çıktı.” diyerek, ekonomiden bahsederken, konuşulması gerekenin ekonomi-politik olduğunu söyledi ve ekonomi-politiği kısaca özetledi.

Bunların ardından emperyalizme değinen Yıldırım, emperyalizmin kapitalizmin son aşaması olduğunu, her alanda gerici bir karaktere sahip olduğunu söyledi. Emperyalizmin ulusal sorunlara yaklaşım biçimini buna örnek gösterdi; 1. ve 2. Emperyalist Paylaşım Savaşları’nın sebeplerine de değinerek, bunların da temel sebeplerinin son tahlilde ekonomik olduğunu belirtti. Faşizmin de, 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı’ndan sonra ortaya çıkmasının bir tesadüf olmadığını, onu ortaya çıkartanın da kapitalizmin geldiği aşama ve Sovyet Devrimi’nin dünya halkları üzerindeki etkisi olduğunu söyleyen Yıldırım, sözü Aktaş’a bıraktı.

Yıldırım’ın ardından sözü alan Kenan Aktaş, “Politika ekonominin yoğunlaşmış biçimidir ve savaşlar da politikanın başka araçlarla devamıdır.” diyerek sözlerine başladı. 1945 sonrası Dünya’nın genel durumu üzerine konuşan Ak-

taş, “Sovyetler Birliği’nin Nazileri yenilgiye uğratmasının ardından dünya askeri anlamda SSCB’nin yenilmezliğini anlamış oldu. Bunun üzerine ABD’nin başını çektiği emperyalist blok ile SSCB’nin başını çektiği sosyalist blok arasında süren ve birçok alanda kendini gösteren savaşın yaşandığı döneme soğuk savaş denir.” dedi. Soğuk savaş dönemlerinde iki ülke arasındaki savaşın bilim, sanat, kültür gibi alanlarda da sürdüğünü belirtti. NASA’nın da bu soğuk savaş sürecinin bir ürünü olduğu söylendi. NATO’nun da bu dönemin ürünü olduğunu ve karşıtı olarak da sosyalist ülkelerin oluşturduğu Varşova Paktı’nın 1955’te kurulduğunu ekledi.

Sonrasında ise Marshall Planından bahsedildi. Marshall Planı kapsamında Türkiye’nin de yardım almak için defalarca ABD’ye başvurduğunu ve komünist bir ‘tehlake’nin varlığını ispatlamak için komünist olmayan binlerce insanı “azılı komünistler” diyerek zindanlara attığını; bu yönüyle de birçok kitapta geçmiyor olsa bile soğuk savaşın başlatıcılarından biri olduğunu söyledi. Çünkü Marshall yardımları görünürde 2. paylaşım savaşında yıkıma uğrayan ülkelerin toparlanması ve yeniden yapılandırılmasını amaçlasa da, aslında sosyalist bloğa karşı yürütülen mücadelenin finansmanlığını üstlenmiş oluyordu.

“Savaşlar salt devletler arasında süren bir olgu değildir; sınıflar arasında süren mücadele üstü örtülü bir iç savaştır” diyen Aktaş, “Buna örnek olarak 70’lerle başlayıp 80’lere kadar devam eden dönem gösterilebilir, ki bu döneme Darbeler dönemi denir. Çünkü dünyanın her yerinde darbeler yaşanmış ve darbelerin temel dürtüsü de, emperyalizmin krizden kurtulması, gelişen sınıflar mücadelesini bastırmak ve yeni sömürge ülkelerde tam ilhak sürecini başlatmaktır. Bu süreçte darbelerin gerçekleştirildiği ülkelerde faşizm uygulanmaya başlandı. Türkiye’de de 24 Ocak Kararları ile birlikte emperyalizm tam ilhak sürecini hızlandırdı.” dedi.

“Burada şu konuya da değinmek gerekiyor; kapitalist toplumda, savaş ve militarizm vazgeçilmez ve zorunlu bir olgudur. Kapitalizmin yaşadığı uzlaşmaz iç çelişkiler, savaşları zorunlu kılar. Ama kapitalizmde zor, aynı zamanda bir



ekonomik güçtür. Çok ciddi bir işgücü barındırır.” dedi ve sonrasında bunu en büyük silah şirketlerinin işçi sayıları ve karlarıyla örnekledi. Kapitalist toplumda savaşlar ülke ekonomilerini canlandırıcı bir etkiye sahiptir. Devletlerin krizlerden kurtulmak için de savaşlara ihtiyaç duyabileceğini belirten Aktaş, sonrasında “Sonuç olarak kapitalist toplum açısından savaş ve savaş ekonomisinin bir sonucu olarak karşımıza ekonominin militarize olması çıkıyor. Soğuk savaş dönemindeki silahlanma yarışından tutun da, Sovyetler Birliği’nin dağılmasına kadar ki süreçteki tüm müdahalelerde ekonominin militaristleşme olgusunu görmek mümkün.” dedi.

Sovyetler Birliğinin dağılmasından sonraki dönemlere de değinen Aktaş, burjuvazinin kapitalizmin sonsuzluğunu ilan etmesinden çok kısa süre sonra kapitalizmin yıkılmasının zorunluluğunu bir kez daha gördüğünü söyledi.

11 Eylül saldırısıyla beraber emperyalizmin baş temsilcisi olan ABD ve diğer emperyalist güçlerin dünya halklarına karşı 3. dünya savaşını başlattığını söyledi. Afganistan, Irak işgali ve sonrasındaki gelişmeler kapitalist sistemin çökmezliğini ortaya koyuyor dendi.

Suriye’de süren savaşa ve Kürt halkının Rojava devrimine de değindikten sonra, Türkiye’nin Suriye savaşı konusundaki istekliliğine değinildi.

Sonuç olarak dünyada halkların sosyalizme yöneldiğine işaret edildi. Ve dünya halklarının, ezilen sömürülen halkların emperyalizme karşı savaşından zaferle çıkacağını ifade ettikten sonra soru cevap bölümüne geçildi.

Sorular genel olarak Kürdistan sorunu ve Suriye’deki son gelişmelerle ilgiliydi. Bunun dışında merak edilen bir soru da “Kriz gerçekten teğet mi geçmişti ve Türkiye krizi iyi yönetebiliyor mu?” idi. Panelistler bu soruyu “Türkiye krizi iyi yönetemiyor. O süreçte de krizin Avrupa’daki gibi sarsıcı hissedilmeme nedeni ve teğet geçti savunusunun sebebi dışarıdan Türkiye’ye gelen sıcak para akışıydı.” diyerek yanıtlandı.

Panel soru-cevap bölümüyle sona ererken, panelden çıkan öğrenciler R2 alanında müzik eşliğinde coşkulu halaylarda yeniden buluştu.

EVLERİMİZİ YIKAN KAPİTALİZMİ YIKACAĞIZ!

Devlet, toplumun gelişmesinin belirli bir aşamasındaki ürünüdür, bir idari mekanizmadır. Bu idari mekanizmanın en küçük yapı birimi yerel yönetimlerdir.

Öncelikle yerel yönetimler özelinde bir çalışma yaparsak yerel yönetimlerin işleyişi hakkında bilgi sahibi olmamız gerekmektedir. Yerel yönetimler, devletin en küçük idari yapılanması olmakla birlikte devletin YERİNDEN YÖNETİM özelliğinin ana kaynağıdır. Normal koşullarda yerel yönetimler, idari bir birim olarak özerk yetkiye sahiptirler. Ancak uygulamada bunun böyle olmadığını biliyoruz. Bugünün koşullarında yerel yönetimler, MERKEZDEN YÖNETİLEN bir konuma gelmiştir. Bunun ana kaynağının Kapitalizm olduğu ortadadır. Kapitalizm, rant elde edebileceği tüm alanlara nüfuz etmek ister. Yerel yönetimler de kapitalizm için bir kar kaynağıdır. Aşağıda açıklayacağımız örneklerle aklınızda somut bir hale gelecektir. Gelin hep birlikte yerel yönetimlerin işleyişinin nasıl olduğunu ve nasıl olması gerektiğine karşılaştırarak bakalım.

Rusya ve SSCB Örneği

Rusya'da, 1917 Devrimi ardından oluşmaya başlanmış olan SSCB, Moskova'nın başkentliğini yaptığı bir sosyalist devlettir. SSCB içerisinde yer alan yerel yönetimlere genel olarak bir bakarsak;

Moskova başta olmak üzere bütün yerel birimler özerk bir yönetime sahiptirler. Daha önce Rus Hükümeti tarafından yönetilen bütün yerel yönetimler birer idari mekanizma haline gelmiştir. Örneğin: Sovyetlerden önce sadece isim olarak geçen ve sadece idari yapısını belirlemek dışında herhangi bir hizmet veya yerel yönetim hakkı tanınmayan 3.470 kişilik nüfusa sahip Aramil şehri gibi birçok şehir Sovyetlerle birlikte birer yerel yönetim olarak tanınmış, yönetim hakkı halkın kendisine verilmiştir.

Sovyetlerde, yerel yönetimler, birer komite şeklinde var olmuştur. Ardon, Argun, Bereziniki, Inza olmak üzere birçok yerel de minimum 50-100 kişi arasından oluşan birer komite o yerelin sorumluluğunu almıştır. Yereller mahalleler şeklinde yürütülmeye başlatılmış her mahalli idare birer komiteye dönüşmüştür.

Her yerelin ve mahallinin kendine ait; çamaşırhane, buluşkhane, çocuk bakım yerleri, kütüphane vb. vardır. Burarlarda o yerelde yaşayan tüm insanlar görev almak zorundadır. Kontrol ve denetim oluşturulan komiteler tarafından yapılmaktadır. Kasinov adlı şehirde kurulan çamaşırhane bugün Ruslar tarafından hala kullanılmaktadır. Moskova Bilimsel Kütüphanesi de hala kullanılmaktadır.



Yerellerin her birinde elektrik, su ve barınma benzeri temel ihtiyaçlar kişilere ücretsiz sağlanmaktadır. Ancak kişiler bu ihtiyaçlarını kendileri üretmekle mükelleftir. St. Petersburg şehrinde, şehrin yakınında kış aylarında donan ve yaz aylarına gelindikçe çözülmeye başlayan akarsudan elde edilen elektrik (halk tarafından oluşturulan bir proje) tüm Petersburg halkının ihtiyaçlarını karşılamaktaydı. Bugün bu elektrik sistemi Rusya devleti tarafından geliştirilmiştir. Ancak Petersburg halkı bu sistemden ücretli biçimde faydalanmaktadır.

Örnekleri ve yapılan faaliyetleri çoğaltmak mümkün. Görünen şu ki her ekonomik sistemin kendi idari yapılanması farklıdır. Rusya-Sovyetler örneği bize gösteriyor ki kapitalizm daha fazla rant, sömürü için yönetir. Sosyalist ülkelerde yönetime katılma sadece Sovyetlerle sınırlı değildir tabi ki. Geçmişte Alman Demokratik Cumhuriyet'inde olduğu gibi bugün de Küba bize örnek teşkil etmektedir. Üretim araçlarının toplumsallaştırılmasının bir göstergesi olarak katılmanın kurumsal yapısına ilişkin yaptığımız çalışma, sosyalist toplumda yönetime katılmanın niteliğini göstermektedir.

Yaşamakta olduğumuz Türkiye ve Kürdistan açısından yerel yönetimler aslında bugün Rusya'dan farksız değil. Bugün Türkiye ve Kürdistan'da merkezden bir yönetim olduğunu ve yerel yönetimler üzerinde uygulanan baskıyı görmeyen, duymayan yoktur. Tekelci kapitalizm bugün artık son kozlarını oynamakta, ayakta kalabilmek için kendine ye-

ni ve daha güçlü sömürü alanları yaratmakla uğraşmakta. Tam da bu noktada birçok yasayı meclisten geçirmekte ve uygulamaya sokmaktadır. Bunun son örneklerinden biri de yeni “*Büyükşehir Belediye Kanunları*”dır. Toplam 39 maddede olmak üzere; bir kısmı değiştirilmiş bir kısmı yeni eklenen yasalardır. Gelin hep birlikte bizleri yakından ilgilendiren değişen kanunlara bir göz atalım:

(10 Temmuz 2004 tarih ve 5216 sayılı Büyükşehir Belediye Kanunu 11 Ekim 2012 tarihi itibarı ile değiştirilmiştir.)

*Yasa tasarısının Geçici 1`inci maddesinin 15`inci fıkrasında yapılan düzenleme ile köy tüzel kişiliği ortadan kalan ve mahalleye dönüşen yerleşmelerdeki mevcut yapıların statüsüne ilişkin bir düzenlemeye yer verilmiştir. Yasa ile yalnızca büyükşehir belediyesi olan illerde değil, diğer illerde de 559 belediyenin nüfusunun 2000`in altına düşmesi nedeniyle kapatılması öngörülmüştür. Yalnızca nüfus kriterini esas alan bir düzenlemenin doğruluğu tartışılır. Böylesi bir düzenleme, hizmetin yerelden sağlanması ve toplumun kararlara katılması açısından büyük bir eksikliklerdir.

* Tasarının 4. maddesi ile İl Özel İdareleri de kalkmaktadır. Yerine merkezi yönetim birimi olarak Yatırım İzleme ve Koordinasyon Merkezi kurulmaktadır. Yatırım ve İzleme Komisyonları her il için ayrı oluşturulmuş 5 kişiden oluşan bir komisyondur. 1-Vali, 2-Büyükşehir Belediye Başkanı, 3-Emniyet Genel Müdürü, 4-5- İç işleri Bakanlığı tarafından atanacak 2 kişi. Bu madde yerel yönetimlerin devlet eliyle tamamen kontrol altına alınmasını sağlayan bir maddedir.

* Yasa Tasarısının 5`inci maddesinin 24`üncü fıkrası ile köy, kasaba, ilçelerde Mahalleye dönüşen köylerde bul-

nan ve Ulusal Adres Veri Tabanına kayıtlı olmayan bakkal, manav, berber, fırın, kahve, lokanta, tanıtım ve teşhir büfeleri ve yerleşim yeri halkı tarafından kurulan ve işletilen kooperatiflerin işletme binası gibi yapılar ruhsatları olmak ve Ulusal Adres Veri Tabanına kayıtlı olmak zorundadır. Bu madde yaygın bir yıkım planı ile kentsel dönüşüm projelerine zemin hazırlanmaktadır.

*Tasarının 5`inci maddesinin 40, 41 ve 42`nci fıkralarında il sınırları içindeki tüm yerleşmelere ve tüm vatandaşlara yönelik olan “yol”, “kanalizasyon” ve “su” harcamalarına katılma payı alınmasına ilişkin düzenlemede değişiklik yapılmış ve mutlak biçimde “alınır” olan ifade “alınabilir” olarak değiştirilmiştir. Her ne kadar zorunlu olmaksızın çıkarılmış olsa da, özellikle mahalleye dönüşen köylere yönelik bir ayırımın bulunmaması, köylerde tarım nedeniyle üretim için gerekli enerjinin ve suyun faturalandırılmasına dolayısıyla yoksullaşmaya neden olacaktır.

Görüldüğü gibi çıkarılan hiçbir yasa işçilerin-emekçilerin lehine bir durum değildir ve olmayacaktır. Evet, kapitalizm işçileri, köylüleri ve tüm emekçileri yaşamdan kovmakta ve yok saymaktadır. İşçi ve emekçilerin tek çıkar yolu kendisini yaşamdan kovan kapitalizme karşı savaşmaktır. Çözüm işçi sınıfının iktidarındır.

DOKUZ EYLÜL ÜNİVERSİTESİ
YEREL YÖNETİMLER ÖĞRENCİSİ

ÖĞRENCİLER SAFLARA

Bu farkındalıklara sahip olan insanları harekete geçirmek onlara bir kıvılcım yakmak bizim elimizde, bu işteki en büyük görev biz gençlere ve öğrencilere düşüyor. Onun için sizleri kavga bayrağını yükseltmeye, gerçek özgürlüklerin kazanılacağı sosyalizmi kurmaya, DÖB saflarında örgütlenmeye çağırıyoruz.

Bizlere hiçbir gelecek veremeyen, yarın yaşayabilmek garantisi bile veremeyen sistem, gençleri kendi dünyasına çekmenin en iyi yolunun ailelerden geçtiğinin de çok iyi biliyor. Ailelere ve gençlere ulaşmanın en iyi yolları olarak da kendi basın ve medyasını kullanmada görüyor. Gelişen teknolojiden yararlanıyor. Aslında bugün izlediğimiz dizi ve programlardan, insanların kendilerine yanlış örnek karakterler seçmelerinden tutunda, okullarda verilen eğitimlere kadar, kendi alt yapısını gelecek kadroları oluşturuyor.

Size düşüncelerin çeşitli yollardan aşılmasına çalışırken, sizi aynı zamanda yavaş yavaş toplum içerisinde öldürmeye, kaybetmeye çalışıyor. Ve böylece artık siz, gelişen gündemi bile merak etmez, kendi halinde, sorgulamayan bireyler haline gelirsiniz. Görüldüğü gibi saydığımız ve daha saymaya vakit bulamadığımız birçok nedenden dolayı

böylesine çürümüş bir düzende sağlam kalabilmek için verdiğimiz mücadele çok zor bir mücadele. Çünkü biz gerçekleri görebilen ve düzene boyun eğmeyen insanların hayatı sistemin sunduğu görkemli hayatlardan çok daha zor ama bir o kadar da onurlu. Ve bizler şunu biliyoruz ki, sisteme karşı verdiğimiz bu savaşın sonunda asıl görkemli hayatları bizler yaşayacağız ve bunun için savaştayız. Bu farkındalıklara sahip olan insanları harekete geçirmek onlara bir kıvılcım yakmak bizim elimizde, bu işteki en büyük görev biz gençlere ve öğrencilere düşüyor. Onun için sizleri kavga bayrağını yükseltmeye, gerçek özgürlüklerin kazanılacağı sosyalizmi kurmaya, DÖB saflarında örgütlenmeye çağırıyoruz.

Sarıgazi`den Bir DÖB`lü

SOKAĞA SAVAŞI

İlk olarak, 68 günlük yürüyüşten bir takım dersler çıkarmak gerekli. Kazanımlarını sokakta olduğun sürece koruyabilirsin, mücadeleyi kesintisiz devam ettirdiğin sürece kazanabilirsin. Bu da ancak "Devrim ve Halk İktidarı" taleplerini en başa koyarak, ulusal sorununu, zindanlar sorununu, paralı eğitim sorununu, kadın cinayetlerini, işçi cinayetlerini... vb, kapitalizmin ortaya çıkardığı bütün bu sorunları, kapitalizmi yıkararak çözebiliriz anlamına gelir.. Mısır'a iyi bakın, sokaktan çekildiğinde devriminiz bile çalınabilir.

Aralık... Maraş, Hayata Dönüş, Roboski... Faşizmin kanlı tarihinden başka başka sayfalar... Aleviler, devrimci tutsaklar ve Kürt halkı... Katleden aynı el...

12 yıl önce, faşist devlet zindanlara saldırıp, tutsakları F Tiplerine geçmeye zorlarken, toplumsal devrimin öncü kadrolarını teslim almak istiyordu; yapamadı, yapamazdı da. Dört gün, dört gece boyunca tutsaklar savaştılar. Saldırının ilk dakikalarından itibaren öncülerini yalnız bırakmayan emekçiler, gençler sokaklardaydı. Ve bu süreç ölüm oruçlarıyla beraber 2007 yılına kadar sürdü. Ama zindanların devrim mücadelemizin en önemli ayaklarından biri olduğu herkesçe görülmüş, önemi daha net anlaşılıyordu.

Çok zaman geçmedi tutsakların sesi bir kez daha yükseldi. 68 günlük bir yürüyüş ve emekçi halklar, gençler gözlerini bir kez daha zindanlara çevirdiler. "KCK operasyonları" diye her gün onlarca kişiyi zindanlara gönderen devlete karşı, tutsaklardan "Edi bese!" haykırışı geldi. Hem tecridin kaldırılmasını, hem de Kürtçe savunmayı bir anda herkesin gündemine soktular ve bu mücadele bir takım kazanımlar da getirdi. Bu kazanımların tek sebebi tutsakların kararlılığı ve zindanlara yönelen halkın kendisidir.

Eylemin kazanımlarla bitirildiği düşünülüyordu, devlet korktuğu, güçsüzlüğünü gösteren bu sürecin sonlanmış olmasının verdiği rahatlamayla bir anda yasa tasarılarını geri çekti, bir "KCK dalgası" daha baş gösterdi. Burjuvazinin ikiyüzlülüğü bir kez daha kanıtlanmış oldu.

Peki, bu süreci nasıl okumak gerek?

İlk olarak; iç savaşın böylesine yoğun bir biçimde sürdüğü bu topraklarda, masa başındaki uzlaşmaların hükümsüzlüğü karşımıza çıktı. Sokaktaysanız, her şeyi

kazanabilirsiniz; ama sokaktan çekilindiği andan itibaren, devlet üstünüze gelmeye, bütün kazanımlarınızı geri almaya yemin etmiştir. Çünkü artık günümüzde tüm temel sorunların değil, kapitalizmden kaynaklanan hemen her sorunun çözümü sokaklarda verilecek bir dizi sokak savaşları ve devrimlerle mümkündür. Bunu dünyanın birçok yerinde yaşanan anti kapitalist eylemlerle ve gösterilerle görmek mümkün.

İkinci olarak; bu topraklarda ulusal sorun, artık aynı zamanda zindanlar sorunu demektir. Kürt halkı artık hangi talebi karşılanırsa karşılanınsın, tutsakları özgürleşmeden, özgürleşemez. Bununla birlikte Kürt halkının yüzünü zindanlara dönmesi, zindanları hedefleyen yürüyüşler yapılması son derece önemlidir. 2 defa hayatı durdurmaya çalıştılar ve bu girişimler özellikle Kürdistan'da hayat buldu ama Türkiye'de daha zayıf kaldı. Ama yine de ses getiren sokak savaşları yaşandı. Tutsakların özgürleşmesinin yalnızca zindanların yıkılmasıyla olabileceği düşüncesi Kürt halkının bilincine yerleşti. Bu süre zarfında Türkiyeli emekçilerin ve gençliğin de bilincinde daha fazla yer etti.

Üçüncüsü; zindanlar sorunu en yakıcı haliyle gençlik arasında da hissediliyor. Tutuklu öğrencilerin sayısı artmaya devam ediyor, her okul dönemi sonrası olduğu gibi, bu dönem sonunda da, tatil başlar başlamaz gene öğrenci tutuklamalarının yaşanacağını söylemek, kehanet olmaz. Ya da emperyalist savaş her gün yeni gelişmelerle karşımıza çıkarken, buna karşı çıkanların kendilerini başka bir yerde bulacağını düşünmek mümkün mü?

Dördüncüsü; Tüm bu süreç boyunca faşizmle her türlü mücadeleye giren gençler, emekçiler, faşizm yıkılmadan hiçbir

EGEMEN OLAN KAZANIR!



demokratik hakkın garanti altına alınamayacağını görmüş, faşizmin yıkılması kitlelerin ve devrimci gençliğin önünde somut bir görev olarak çıkmıştır.

Bu tablo devletin acizliğini ve güçsüzlüğünü, yönetemiyor oluşunu gösterir. Her geçen gün krizle, pıtrak gibi her yerden çıkan kendiliğinden eylemlerle boğuşan, bir yandan da bunları bastırmak için Suriye ile paralı askerler eliyle savaşan devlet, güçlü değildir; aksine son çırpınışlarıdır. Bu çırpınışların bir kısmı da elbette operasyonlar, tutuklamalar olacaktır.

Bu sürecin önüne nasıl geçeceğiz, ne yapacağız?

İlk olarak, 68 günlük yürüyüşten bir takım dersler çıkarmak gerekli. Kazanımlarını sokakta olduğun sürece koruyabilirsin, mücadeleyi kesintisiz devam ettirdiğin sürece kazanabilirsin. Bu da ancak “*Devrim ve Halk İktidarı*” taleplerini en başa koyarak, ulusal sorunu, zindanlar

sorununu, paralı eğitim sorununu, kadın cinayetlerini, işçi cinayetlerini... vb, kapitalizmin ortaya çıkardığı bütün bu sorunları, kapitalizmi yıkararak çözebiliriz anlamına gelir.. Mısır’a iyi bakın, sokaktan çekildiğinde devriminiz bile çalınabilir.

İkincisi; Öncü komünist bir parti etrafında sıkı sıkıya örgütlenmenin önemi bir kez daha kendisini dayatıyor. Çünkü mücadelenin önündeki her tuzağı kitlelere gösterecek olan, anın görevlerini kitlelere açıklayacak olan komünist partidir. Ve gençlik burada böylesine devrimci bir süreçte mücadelenin ana gövdesini oluşturacaktır.

Üçüncüsü; Üniversitelerden, fabrikalara gençlik devrimin en temel sorunlarını sahiplenmeli, burjuvaziye ve onun faşist devletine karşı sokaktaki mücadeleyi büyütmelidir. Çünkü sokaklara egemen olan savaşı kazanır!

Öncü komünist bir parti etrafında sıkı sıkıya örgütlenmenin önemi bir kez daha kendisini dayatıyor. Çünkü mücadelenin önündeki her tuzağı kitlelere gösterecek olan, anın görevlerini kitlelere açıklayacak olan komünist partidir. Ve gençlik burada böylesine devrimci bir süreçte mücadelenin ana gövdesini oluşturacaktır.

DİL TARİH FAŞİZME MEZAR OLACAK!

Ankara Üniversitesi Dil Tarih Coğrafya Fakültesi'nde (DTCF) bir süredir devam eden gerginlik had safaya ulaştı ve olaylar çıktı. Fakülte yönetimi derslere 7 Aralık tarihine kadar ara verildiğini duyurdu.

Gazi Üniversitesi'nden gelen yaklaşık 50 kişilik faşist grubun da saldırıda yer alması, olay sırasında kantinde bulunan özel güvenliklerin ise hiçbir müdahalede bulunmaması, saldırının planlı olduğunun bir göstergesi.

İki grup sabah saatlerinde okul girişinde karşılaşıncı, aralarında başlayan kavga, çatışmaya dönüştü. Çatışmalar öğlen saatlerine kadar devam ederken, polis okul yönetiminin kararıyla okulun bahçesine girdi. Polisin bahçeye girmesinin ardından ülkücü grup okuldan çıkarılırken, polis devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilere ise gaz bombaları ile müdahale etti. Polise soda şişeleri ve taşlarla karşılık veren öğrenciler, daha sonra ara sokaklara dağıldı. Polis, ülkücü öğrencileri okuldan uzaklaştırırken, devrimci, demokrat ve yurtsever öğrenciler ise tekrar toplanmaya başladı. Yeniden okulun önünde toplanan öğrenciler, içeride bulunan devrimci, demokrat ve yurtsever öğrenciler ile birleşerek Yüksel Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş sırasında sık sık, "Dil Tarih faşizme mezar olacak", "Katil polis üniversiteden defol" sloganları atıldı. Öğrenciler, Ziya Gökalp Caddesi'nde yolu trafiğe kapatarak 5



dakikalık oturma eylemi yaptı. Oturma eyleminin ardından Yüksel Caddesi'ne gelen öğrenciler yaptıkları açıklamada, 3 gündür devam eden gerginliğin ülkücü grubun saldırısı ile doruk noktaya çıktığını belirterek, okul yönetiminin satırlı ülkücü gruba göz yumduğunu söyledi.

DİL TARİH GORİSTAN Jİ BO FAŞİSTAN!

İLK DURUŞMAMIZ GÖRÜLDÜ

Deniz GEZMİŞ, Yusuf ASLAN ve Hüseyin İNAN'ı sahiplenip anma etkinliklerine katıldığımız ve onlar için şarkılar söylediğimiz için yargılandığımız davanın ilk duruşması 12 Aralık günü görüldü. Adana 10. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından yürütülen duruşmada grup üyelerimizin de içinde olduğu toplam 12 kişi hakim karşısına çıktı.

İfadelerimizi verirken en çok üzerinde durduğumuz noktalardan biri hazırlanan iddianamenin özensiz ve maksatlı oluşu, diğeri ise Denizleri sahiplene ve anmanın suç olmadığı idi.

Hazırlanan iddianamenin hiçbir somut delile dayandırılmadan sadece insanların suçlanması için oluşturulduğunu anlatarak şunları söyledik:

"Bu iddianame masumiyet karinesi denilen 'suçluluğu ispat edilene kadar herkes masumdur' şeklindeki en önemli hukuk kuralı ihlal edilerek hazırlanmıştır. Suçlamaların hiçbirisi somut bir delile dayandırılmadan, eylemin yasadışı olduğu, eyleme katılan kişilerin ise yasadışı örgüt üyesi oldukları belirtilmiştir. Bizler ise savunmalarımızı somut kanıtlara dayanarak yapıyoruz."

Ardından mahkeme heyetine eylem günü çekilen fotoğrafları ve geçmişte başka yargı organlarının benzer konularda aldıkları beraat kararlarını sunduk. Fotoğraflarda eyleme

katılanların suç işlediği iddia edilen yürüyüşlerinin polis kontrolünde olduğu, caddenin polis tarafından trafiğe kapatıldığı açıkça görülüyordu. Bunun yanı sıra bizim katıldığımız bu yürüyüşten sonraki günlerde aynı cadde üzerinde gerçekleştirilen başka yürüyüşlerin yine polis kontrolünde olduğunu ispat eden resimler de delillerimiz arasındaydı. Yani ortada işlenen bir suç varsa bunu polis işlemiştir.

Bizimle birlikte yargılanan tüm arkadaşlarımızın ifadelerindeki ortak tutum Sosyalizm ve devrimcilik kavramlarının savunulması üzerineydi. Suç olarak gösterilen şarkılar Ruhi Su'ya, şiirler ise Nazım Hikmet'e aitti.

Son olarak söylediğimiz ise şu oldu:

"Bu iddianame, insanların ifade özgürlüğünün kısıtlanması anlamını taşır. Denizler ise her zaman savunacağımız değerlerdir."

Bizi bu davamızda yalnız bırakmayan ve bizimle birlikte "Adım Deniz" diyen tüm dostlarımıza teşekkür ediyor ve her zaman, her yerde aynı sözleri söyleyeceğimizi bir kez daha ilan ediyoruz:

Adım Deniz, Adım Yusuf, Adım Hüseyin...

Devrimciyim...

Emeğe Ezgi

GENÇ EMEKÇİLER SİZLERE SESLENİYORUZ !

Yaşadığımız çağ boydan boya ayaklanmalar ve isyanlar çağıdır. Ve bu çağın en aktif üyeleri sizsiniz. En can alıcı sorumluluklar sizlerin üzerinizde. Çünkü toplumda yaşamından memnun olanlar yok denecek kadar azdır. Toplumun hemen her kesimini incelediğimizde gördüklerimiz; hoşnutsuzluk ve mutsuzluğun artması, sınıf kininin ezilen ve sömürülen kesimlerde bilenmesidir. Bu durum, devrimci bir durumdur. İşçi, öğrenci gençlikten tutun da memur ve esnaf kesimine kadar herkesin sabrının kalmadığı, ateşle buluşan barut misali patlama noktasına geldiğini, gelişen ciddi eylemliliklerle daha iyi anlıyoruz.

Kapitalizm ayakta kalabilmek için daha fazla zora başvuruyor. Ancak bataklığa düşen insan misali çırpındıkça, saldırdıkça daha dibe batıyor. Öte yandan hızla yayılan işçi grevleri, işçileri eylem içinde birleştiriyor, örgütlüyor. Kapitalizmin saldırganlığı bir devrim korkusu ile tir tir titremesinden ileri geliyor olsa gerek. İki uzlaşmaz sınıfın savaşımının bu kadar sert olduğu bir dönemde bu savaşımın kaderini belirleyecek güç işçi gençlik olacaktır. Türkiye ve Kürdistan toprakları genç nüfusun en yoğun olduğu coğrafyalardan biridir. İhtiyacımız olan şey işçi sınıfının zafarını gerçekleştirmek için en etkili rol oynayacak olan işçi gençliği örgütlemektir.

Kapitalizmde bunu görüyor olacak ki, bugün fabrikalarda, atölyelerde üç kuruşa çalışan milyonlarca genç işçiyi etkisizleştirmek için, elinden gelen her yolu deniyor. İşçiler yozlaştırılıyor. Genç işçiler uyuşturucuya, fuhuşa yönlendirilerek, devrim mücadelesinden uzaklaştırılmaya çalışılıyor. Çünkü şunu çok iyi biliyor; “gençlik” savaşırsa devrim kazanacak, devrim kazanırsa gençlik geleceğini kendi ellerine alacak. Yapmamız gereken şey işçi sınıfının sahip olduğu gücü istedikleri anda hayatı durdurabilecek, bütün kapıları kırabilecek güce sahip olduğunu göstermektir. Ne demişti Lenin : “*Savaşımın sonucunu belirleyecek olan güç gençliktir, özellikle işçi gençlik.*” O halde şimdi bunun bilincinde olarak, atacağımız her adımı, alacağımız her nefesi işçi gençliği örgütlemek için harcamalıyız.

Kapitalist toplum; kadınların ve 10 ila 15 yaş arasındaki çocukların bile en ağır koşullarda ucuz iş-gücü ile telef olmalarına aldırmıyor. Bu burjuvazi için gayet doğaldır. Çünkü o çalışan işçi çocukları, gençleri, kadınları bir insan olarak değil de sadece zenginliğine zenginlik katan bir el olarak görür. Açlık sınırının 926 TL olduğu bir ülkede 700 TL ücret karşılığında 12 saatten 14 saate kadar çıkan iş günleri burjuvazinin servetinin asıl kaynağıdır. Ancak onları bu kadar zenginleştiren işçiler açlıkla boğuşmakta, ay sonunu getirmek için kıvrınmaktadır. Bu ağır koşulların bir başka yönü de işçilerin makineleştirilmesi ve bir robot du-



rumuna getirilmesidir.

Her şeyi üreten işçiler, ancak işçiler ürettiklerinden yoksun ve ürettiklerine yabancı. İşsizlik kervanı her gün saflarına yeni üyeler alıyor ve genç işçi ve emekçiler burada büyük yer kaplıyor. Kapitalizm var oldukça işçi sınıfı ürettiği zenginliklere gerçek anlamda sahip olamayacaktır.

Genç İşçiler, Genç Kadınlar!

İşçilerin ve emekçilerin hayatı çekilemez bir boyuta ulaştı. Bunları değiştirmek elimizde. Yeter ki, “*Artık Yeter!*” deme cesaretini gösterebilelim. Kurtuluşumuz, ancak ve ancak sosyalizmdir. Yaşanılabilir bir dünya ancak sosyalizmde mevcuttur. Emekçi gençliğimizi sosyalizme götürecek araç; sosyalizm mücadelesinde gençliğe ihtiyaç duyduğu bilinci sağlayacak olan, burjuvaziye karşı gençliğin gücünü birleştirdiği yer GEB/ Genç Emekçiler Birliği’dir.

GEB; işçi ve emekçi gençliğin özgürlüğü için mücadele etmektedir.

GEB işçi ve emekçi gençliğin sosyalizm mücadelesine kazandırılması için çaba sarf etmektedir.

GEB işçi ve emekçi gençliğin mücadele organıdır, gençliğin örgütlülüğü ile gücüne güç katar ve sömürsüz, sınıfsız bir dünyayı kurmak bizlerin birleşmiş gücü ile mümkündür.

İşçi ve emekçi gençlik GEB’de örgütlenerek ideallerini gerçekleştirebilir. Yeter ki gücümüzün farkında olup harekete geçelim. Başka bir dünya avuçlarımızın içinde, kollarımızın gücüyle birlikte mücadele ederek sosyalist dünyayı yaratabiliriz, kazanabiliriz. Gelecek güzel günleri yaratan bizim emeğimiz olacaktır.

“Ekmek Kavgası Sosyalizm Kavgasıdır”

İstanbul GEB Genç Emekçiler Birliği

KIYAFETLER SERBEST

AMA...

Ankara’da bir lisenin öğrencilerine değişen kıyafet yönetmelikleri ile ilgili görüşlerini kısaca bizlerle paylaşmalarını istedik. İşte liseli öğrencilerin görüşleri;

- Kardeşim ilkokul 2. sınıf öğrencisi Sınıflarında bir kız çocuğunun anne babası ayrı, velayeti babasında ve oda işsiz. Velilerin az çok topladıkları paralarla forması alındı. Üstü başı, hali acınacak halde. Bu durumda, serbest kıyafet yönetmeliğinin bir binanın temelini es geçip çatı yaparak işe başlamaktan ne farkı kalır ? Ülkede bu çocuk gibi yüzlerce öğrenci varken, başımızdaki adamın “Polyanna kafası” yaşadığını düşünüyorum.

- Bana göre serbest kıyafet olmasın. Çünkü; 1) ayrımcılık olacak, 2) formaya verilen paradan daha fazla para harcanacak, 3) bunca yıl yapılmamış bundan sonrası hata, 4) madem kılık kıyafette bir kere kısıtlama olmayacak, kısıtlama var. Kılık kıyafet serbestliği getiriyorlar; çok saçma, makyaj yok, saç yok, dar olunmayacak... Bu gibi saçmalıkları yapacaklarsa ha forma giymişim ha serbest gelmişim..

- Özel okullardaki velilerin görüşlerinin dikkate alınıp, devlet okullarındaki velilerin görüşlerinin hiçe sayılması “Adalet nerede ? “ sorusunu uyandırıyor bende. Üstelik kıyafet yönetmeliği değişince ne olacak ? Öğrenciler arasında ayırım daha da artacak tabii ki. Ailesinin durumu iyi olan öğrenciler her gün başka kıyafetlerle, markalarla gelecek. Durumu iyi olmayan aileler ise çocuklarının bu durum karşısında hırçınlaşmasına, üzülmesine göz yummak zorunda kalacak. Ayrıca nasıl giyineceğimize bile kendimiz karar veremeyeceğiz. En önemlisi burası okul. Yıllardır giydiğimiz, benimsediğimiz, öğrenci olduğumuzu direk ortaya koyan kıyafetlerimiz var. Bu böyle gelmiş böyle gitmeli. Zaten dersanede de, günlük yaşantımızda da serbestiz.

- Serbest kıyafet uygulaması saçmalıklar ötesi bir durum. Zaten öğrenci olduğumuzun tek göstergesi giydiğimiz formalar. Eğer uygulama baş gösterirse eminim okullarda uyuşturucu kullanan oranı bile artacak. Dışarıdan bir sivil okuldaki sivil ayırt edilemeyecek kadar büyük. Elini kolunu sallayarak, okula gelip ortalığı karıştıran bile olacak. Bunları geçtim, okulda büyük bir ayırım söz konusu olacak. Çoğu aileler çocuğuna forma bile almak için güçlük çekerken her gün farklı kıyafetler almak zorunda kalacaklar. Eğer böyle olmazsa çocuklarıyla aralarındaki ilişki bozulacak. Belki de çocuk surf kıyafet yüzünden okula bile gelmek istemeyecek. Bu yönetmeliği sadece özel okulları düşünerek değil de devlet okullarında okuyanların, okutulanların görüşleri de alınarak yapılmalı. Zaten eğitim durumu kötüye gidiyor; bu da olursa ülkeye kimsenin faydası olmayacak. Kısacası; kaşıkla verip, kepçeyle alacaklar..

- Öncelikle okullarda yapılan bu uygulamayı kınıyorum. Okul üniforması öğrencileri eşit bir seviyeye getiriyor. Eğer okullarda kıyafet değişikliği olursa akılalmaz bir karmaşa yaşanılacak, mesela devlet okullarında durumu çok iyi ve çok kötü olan öğrenciler var ve bunlar aynı sınıfta; kıyafette eğer bir serbestlik olursa durumu çok iyi olan bir öğrenci her gün temiz ve değişik kıyafet giyebilecek ve durumu iyi olmayan diğer öğrenci belki üç günde bir değişecek, belki beş günde bir elbise değiştirecek. Ne kadar kötü bir durum, ben bu durumu böyle değerlendiriyorsam ve farkındaysam, devlet nasıl farkında olmayıp bu adaletsiz olayın farkına varmaz ! Bir lise öğrencisi olarak buna karşıyım, kötü durumda olan öğrenciye herkesin bakışı değişebilir, öğretmenler de dahil. Böyle bir olayın olmamasını isterim.

İNSANLARIN UMUDA İHTİYACI VAR!

Üniversite.. Anlamı derin olan bu kelimenin insanların düşüncelerinin, ruhlarının, bedenlerinin özgürleştiği , kendilerini sosyal siyasal yönden geliştirdikleri kurum diye nitelendirirdim lisedeyken. Öyle olmadığını iki senedir çok iyi anladım. Karadeniz Teknik Üniversitesindeki üçüncü yılım. Yıllarımı burada geçirdikçe ben ben olmaktan çıkıp buradaki insanların yarattıkları bir insan olmaya başladığımı hissediyorum. Değil kendimi geliştirmek ilerlemek , gittikçe gerileşiyorum. Çünkü burada çoğu şey yasak. Solcuyum demek suç, Kürt kelimesi infaz sebebi, Ahmet Kaya dinlemek günah, Alevi olmak başlı başına bir hata. Sadece bunlar değil, kendilerinin kalıplaşmış düşüncelerinin, görüşlerinin dışındaki şeylerin hepsi yanlış...

Görüşlerimizi savunamıyoruz burada, çünkü her an bir darpla karşı karşıya kalma ihtimalimiz çok yüksek. Kendi aramızda konuşurken fısıltıyla ya da bilenlerle Arapça konuşmak zorunda kalıyoruz. Çünkü buradaki insanlar başka düşünceyi kabul etmedikleri gibi başka düşüncedeki insanları da barındırmıyorlar. 1 Mayıs günü alana gitmeden önce kahvaltılık yapmak için yurt kantininde sıraya girdik. Arkadaşım başından geçen bir olayı anlatıyordu (yeterince sessiz bir tonda). Önümüzdeki kadın arkadaşlardan biri sesimizden rahatsız olduğunu sert bir dille uyardı. Biz kaldığımız yerden devam ettik. Arkadaş ‘.. komünist misin diye sordu..’ deyince arkadaşın derdi belli oldu, meğer ses değilmiş onu rahatsız eden.. Komünist olmakmış bütün mesele. O kelimeyi duyması bile delirmiş gibi saldırmasına yetti. Kendimizi hiçbir şekilde savunamıyoruz çünkü burada yönetim zaten onların elinde. Kantindeki öğrencilerin tutumları da aynı şekilde zaten..

Kimseye Aleviyim diyemiyorum, kimseye görüşümü belli edemiyorum, düşüncemi bir tartışma olduğunda savunamıyor sürekli susmak zorunda kalıyorum. Benim en büyük mutluluğum yan odadan gelen “Kum Gibi” şarkısının sesi oldu artık. Yurtta sesli olarak Ahmet Kaya, Yorum, Kürtçe dinleyemiyorum. Otobüste kulaklıkla müzik dinlerken yanıma oturan kişi dinlediğimi duymasın diye olduğundan daha kısık sesle dinliyorum.. İşin kötüsü ben bunları yaparken sadece burada böyle davrandığımı düşünüyordum. Öyle bir hale gelmişim ki memleketime gittiğimde dolmuşta, sokakta Ahmet Kaya çalmasına şaşırarak kalmıyor te-dirginde oluyorum. Evimde sesli müzik dinlerken listede birden Çav Bella çalınca telaşlanıyor şarkıyı değiştirirken buluyorum kendimi. Biri dinlediğim şarkılar için bir şey söyleyecek diye endişeleniyorum. Sonra aklıma geliyor Trab-

zon da olmadığım.. Bir acı hissediyorum. Trabzon’da beni kendi değerlerimden mahrum ettiklerini farkediyorum.

O kadar komik ki sadece inanış, görüş, düşünceye karşı çıkmakla kalmıyorlar, başka takımı tutuyorsan bile sana dar ediyorlar bu şehri.. Başka bir takımın formasını giymişsen sana olduğun yerde onu çıkarttırıyorlar. Sadece çıkarttırmakla kalmıyorlar.. Sokakta yürüyen bir kadının üstündeki Fernbahçe formasını jiletle parçalayan insanların bulunduğu şehirde yaşıyorum.

Kendimi bulduğum şehrin güzelliğiyle avutmaya çalışıyorum. Denizinin, yeşilinin, yağmurunun bile ayrı bir güzelliği olan bu yerde nasıl bu kadar zor günler geçirdiğime anlam vermeye çalışıyorum. Bazen denizinin siyahlığına kaptırıyorum kendimi, bir anlıkta olsa özgür hissediyorum bu şehirde. Sonra birden ‘hey gidi Karadeniz zamanında bizi DENİZinde boğdun şimdi KARAda boğmaya çalışıyorsun’ diyorum.

Şehrin büyüsünden çıktıktan sonra görüyorum ki insanlarla olan ilişkilerim gittikçe kötüleşiyor. Benim gibi düşünen kimseyi bulamıyorum çevremde bu yüzden anlatsam bile anlamayacaklarını düşünerek çevremdekilerle hiçbir şey paylaşmıyorum. Anlıyorum ki 60.000 kişinin içinde yalnızım. Sadece Karadeniz Teknik Üniversitesinde yaşayan küğünü biliyorum. Düşüncenin yalnız olması gün yüzüne çıkamaması kadar insanı çürüten başka bir şey yoktur Kürtlerin, Alevilerin, solcuların sorunları değil bunlar.. Tüm şehirlerde, azınlık olduğumuz her yerde bu sorunların olduğuna inanıyorum. Benim durumumda, hatta benden daha kötü durumda olan bir sürü öğrencinin olduğu.

Tüm bunların nedeni ise insanların yapacakları sosyalleşebilecekleri bir alanın olmaması, o alanı yaratamamaları. Bu bir sistem sorunudur. Devlet kurumlarının ve şirketlerin insanları ticari nesne ve meta olarak görmeleridir sorun. Trabzonda da bizim gibi düşünen bir grup öğrenci üniversitede bir yaşam alanı oluşturabilmek için, bunu kendine dert edinip kafa yoruyorlar. Yakında ise burada Spartakus Kültür Sanat Topluluğu olarak büro açılacak. Bu topluluk bana umut veriyor. En azından kendi yaşam alanımızı kendimiz oluşturabileceğiz..

*Trabzon’dan
Genç Yoldaş okuru...*

FAŞİZM VE EMPERYALİST SAVAŞ PANELİ

Devrimci Öğrenci Birliği olarak hem günceli tartışmak hem de İstanbul'da yapılan gençlik buluşmasının sonuçlarını aktarmak için Ayışığı sanat merkezinde 15 aralık cumartesi günü Faşizm ve Emperyalist Savaş başlıklı bir panel düzenledik.

İlk olarak sözü üniversite öğrencisi olan DÖB'lü bir yoldaşımız aldı. Panelimizin birinci kısmı olan faşizm konusunu açtı. İlk olarak faşizmin artık çok yaygın bir kelime olmasından ve düzen partilerinin birbirine faşist dediğinden söz etti. Ve bu kadar çok kullanılan ama beklide kullanan tarafından gerçek tanımı bilinmediğini söyleyerek Dimitrov'un faşizm tanımını dile getirdi. Faşizm tanımından sonra nasıl ortaya çıktığından, hangi ülkelerde uygulandığından ve etkilerinden bahsetti. Sonrasında Türkiye'de faşizmin gelişiminden söz etti. Türkiye nin kuruluşundan itibaren değerlendiren yoldaşımız ülkede yaşanan darbelerden ve emekçi halk üzerindeki etkilerden bahsetti. Sanayinin gelişimi ile birlikte gelişen ve büyüyen devrimci durumu anlattı. Böylelikle sözü Türkiye nin neden faşizme ihtiyaç duyduğuna getirdi ve konuşmasına "1971 darbesi, tekelci kapitalistlerin devrimden sistemlerini kurtarmak adına son çareleriydi. Tekelci kapitalistler artık eski yöntemlerle devam edemeyeceklerini fark etmişler, 1930larda selam gönderdikleri faşizme artık ihtiyaç duyuyor hale gelmişlerdir. Faşizmin bir tercih değil sınıfsal bir zorunluluk olduğunu burada da görüyoruz. 1971 darbesi ile faşizm devlette hâkim duruma gelmiştir. Faşist mahkemelerde dönemin işçi-gençlik önderleri idam edilmişti. " ifadeleriyle devam etti. '80 darbesi ile birlikte artık Faşizmin kurumsallaştığını söyleyerek darbeden bugüne olan süreci değerlendirdi ve faşizme karşı ne yapmalı sorusuna anti-faşist birliklerde örgütlenmek gerektiğini ve "faşizme karşı silah başına" şiarını yükseltmek gerektiğini söyleyerek emperyalist savaş konusunu anlatacak olan DÖB'lü yoldaşımıza bıraktı. Kapitalizmden biraz bahsederek emperyalizme nasıl evirildiğini anlattı. Emperyalizm neden savaşa ihtiyaç duyar kısmında üretimin yoğunlaşmasından oluşan ekonomik krizler, gelişen ve büyüyen devrimci durumun önüne geçmek, iç dinamikleri bastırmak, yer altı zenginlikleri ve doğal kaynaklar son olarak da pazar arayışları olduğunu söyleyerek bu başlıkları açtı. Konuşmasını "21.yy la girdiğimizde emperyalist kapitalist sistemin temel çelişkilerinin devam ettiğini hatta daha da büyüdüğünü görmekteyiz. Bu durum dünya çapında büyük ekonomik krizlerin yaşanmasına ve geniş halk yığınlarının yoksulluğa sürüklenmesine sebep olmuştur. Bu temel çelişkinin büyümesi ve keskinleşmesi beraberinde devrimci durumda gelişimini ve yükselişini sağlamıştır. Devrimci durumun gelişmesini önlemek ve kendi devamlılığını sağlamak için yapılan 11 Eylül saldırısını III. Dünya savaşının başlangıcı ve 21.yyın ayaklanmalar yüzyılı olduğunu söyleyebiliriz." diyerek sürdür-



dü. Oradan Ortadoğu'da yaşanan ayaklanmalardan ve oradaki emperyalist müdahalelerden söz etti. Tunus ve Mısırda yaşanan ayaklanmaların bir devrim olduğunun altını çizdi. Libya ve Suriye'de devrimlerin sıçramasından korkan emperyalist güçlerin kendi yetiştirdikleri silahlı çeteleri oraya sürdüklerinden bahsetti. Ve oradan Suriye'de yaşanan gelişmeleri değerlendirdi. "Savaşların çıkmasında ki temel sebep olarak kendi iç dinamiklerini bastırmak olduğunu söyledik. Türkiye açısından bunu değerlendirdiğimizde artık her yerde işçi grevlerine tanık olduğumuz, öğrencilerin, emekçilerin kadınların sürekli bir eylemselliğin içinde olduğu ve kürt halkının ayakta olduğu bir süreçten geçiyoruz. Böyle bir süreçte Türkiye'nin bu iç dinamiği yani Kürdistan ve Türkiye birleşik devrimini bastıracak bir dış savaş ve Ortadoğu da onu güçlendirecek 'müslüman kardeşler'in yönetiminde olduğu bir iktidar istiyor. Böylelikle kürt halkında kuşatma altına almış olacak." diyerek sözlerine devam etti. Sonrasında Çukurova üniversitesine diplomasız yerleştirilen "mültecilere" dikkat çekti. Oradan savaşın Türkiye sınır bölgelerine yansıyan ekonomik ve toplumsal durumdan bahsetti. Özellikle Antakya halkının yaşadığı bilinç sıçramasına dikkat çekti. Oradan gençlik ne yapmalı kısmına gelindi. Ve paneli sunan yoldaşımız dinleyicilere bugün cepheye çağrılısanız ne yapardınız sorusunu yöneltti. Ve buradan bizi savaşa sürükleyecekleri sınıf kardeşlerimize değil kendi burjuvazimize silahları doğrultmak gerektiği sonucunu çıkarttık. Sözü yeniden alan yoldaşımız emperyalist savaşı iç savaşa çevirmek gerektiğini söyledi ve bunun en büyük örneğinin Rojava devrimi olduğunu altını çizdi, girdiğimiz her alanda ajitasyon ve propagandayı yükseltmek, komite ve konseylerde örgütlenmek gerektiğini anlattı. Ve sözlerini barış isteyen savaşa hazır olsun şiarı ile sonlandırdı.

Sunumların ardından soru cevap kısmına geçildi. Soruların cevaplanmasıyla panelimizi sonlandırdık.

ADANA DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ

Merhaba Genç Yoldaşlar!

Son süreçte özellikle biz gençler üzerinde yoğunlaşan baskılar üzerine düşüncelerimizi paylaşacağız.

Bu baskılar 6 Mayıs öncesinde 1-6 Mayıs çalışmalarımızı 'baltalamak' ve bildirimimizin halka ulaşmasını engellemek amacıyla faşist devlet tarafından başlatıldı. 1 Mayıs'a ilişkin bildirimleri dağıtırken, bildiriye verdiğimiz insanlardan birinin elinden bildiriye polisler aldı. Sonra öğrendik ki Adana Ayışığı Sanat Merkezi basılmış ve bildirimlere el konulmuş. Çünkü 1 Mayıs'la ilgili bilgiler yasaklanmış. Sizce yasak kararı hangi savcılık tarafından verilmiş? Antep savcılığı. Bir süre sonra yine öğrendik ki Antakya'da 1 Mayıs afişi asan yoldaşlarımız afişlerin yasak olduğu gerekçesiyle gözaltına alınmış. Yine soralım, sizce yasak kararı veren savcılık hangisi? Evet, yine Antep savcılığı.

Faşizmin 1 Mayıs ve 6 Mayıs çalışmalarımızı önlemeye yönelik tüm 'çaba' ve girişimlerine rağmen, 1 Mayıs'a dair görüş ve politikalarımızı Antep emekçileriyle paylaşmıştık. 6 Mayıs'ta ise, Antep halkı ile birlikte sokakları inlettığımız mitingimizi büyük bir coşkuyla ve yasağa rağmen gerçekleştirdik.

6 Mayıs'ın ardından düşmanın gözü iyice üzerimizdedi. Çalışmalarımız eskisinden de dikkatli bir biçimde "takip ediliyordu".

Sonra gençlik olarak biz, Che'yi anmak için Che yürüyüşü çalışmalarına giriştik. Yine düşmanın engelleme girişimleri altında çalışmalarımızı başarı ile tamamladık; ve yürüyüş günü gelip çattı. Coşkulu ve güzel bir yürüyüş gerçekleştirdik. Yürüyüşte gözlemledik ki düşmanın yoğun ilgisi yine üzerimizdeydi; yürüyüşümüze oldukça kalabalık bir biçimde 'katılmışlardı.' Yürüyüşten sonra Ayışığı Sanat Merkezi'ne gittik. Oradan çıkan gençleri bekleyen şey kimlik sorgusu oldu. Henüz kanunları tam olarak bilmeyen bir gencin elinden dergileri ve EKA broşürünü almışlar. Tesadüfe bakın ki, onların aldığı dergiler ve broşür için toplatma kararı çıkarılmış. Ve yine Antep savcılığından. Savcılık polise çalışıyor anlayacağımız.

Ve tabii okul idareleri de... Liseli yoldaşlarımızdan birinin okuluna giden polis, yoldaşımızı mücadeleden geri düşürmek amacıyla okul idaresi üzerinden yoldaşımızın ailesi ile iletişime geçti. Müdürün odasına çağrılan yoldaşımıza "Kaç kişiydiniz?" diye sormuş müdür. Yoldaşımız "40-50 kişi vardık" demiş. Müdür de orada en az 1000 sivil polis olduğunu ve 40-50 kişi ile devrimin yapılamayacağını söylemiş. Yoldaşımız da, "O 40-50 kişi için 1000 sivil polis geliyorsa, devrimi yakında görürsünüz hocam" demiş.



Bir başka liseli yoldaşımız babası tarafından zorla karakola götürüldü.

Bir başka yoldaşımızın hangi eylemlere, nerelere gidip geldiği babasına fotoğraflarla kanıtlandı polis tarafından.

Genç Yoldaşlar!

Bizler Kürt, Arap, Türk emekçilerinin; Alevi emekçilerin ve emekçi çocuklarının değişim istemi ile sokaklara dökülmesinin can çekişen faşist devleti daha da köşeye sıkıştırdığımızı biliyoruz. Biz gençliğe yapılan saldırıların; faşist devletin, devrimin yıkıcı darbesinden korunma çabası olduğunu da biliyoruz.

Son söz olarak faşizme diyoruz ki; aile, okul, yetmezse zindan, işkence, ölüm sizinleyse; insana yakışır bir biçimde yaşama aşkı ve devrim kararlılığı da Denizlerin yoldaşlarıyla, yani bizimle!

Bu sözlerimiz sizedir;

Kalmasa da yüreklerimizden başka namluya sürecektir tek bir kurşunumuz, yine devrim yangınının yılmaz savaşçıları, DENİZLERİN BAŞ EĞMEYEN YOLDAŞLARI olacağız!

Halklarımızın devrim ve iktidar mücadelesine zafer tacı giydirmeye söz veriyoruz!

**BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!
DENİZ, YUSUF, İNAN! SAVAŞA DEVAM!**

Antep DÖB

UYAN GÜZEL KIZIM



CİRAN

*Ceylan'a

Annesinin sütüne gözyaşı karışmış çocuklar, barış diye haykırırken her ölümden sonra... Haritanın en gözü yaşlı şehrinde, ölmek için tek neden esmer bir çocuk olmakmış.

Haritanın en gözü yaşlı şehrinde bir çocuk öldü duydu-
nuz mu?

Annesinden makarna istedi önce, sonra koyunlarını otlatmaya gitti. Bir bomba parçaladı onu. Bir fotoğrafı vardı sadece, birde bakışı kaldı... Ceylan öldü, duydu-
nuz mu?

Adın ne güzel Ceylan. Bakışın kaldı, burada, bu göğün altında. Ve sen üşüdü. Bir kadın örttü üzerini, anne oldu sana. Bak bu duyulan annenin sesidir:

"Doğduğun o gün, o kara minik gözlerini gördüğüm ilk gün geldi aklıma. Uzun uzun bakmıştık sana. Ninniler söylediğim o günler geliyor aklıma. Hadi anne derdin bir ninni söyle. Ve ninninin sonuna gelmeden uyurdun güzel kızım, uyurdun. Ve sabah uyandığında buna gülerdin hep. Bu akşam derdin, bu akşam ninninin sonuna kadar dayanacağım anne. Ve sonra koyunların peşinden giderdin. Ve hiçbir zaman ninninin sonuna kadar uyanık kalamadın Ceylanım. Bir ninninin ortasında uyuyup kalırdın. Bilmem ne düşlerdin ninnileri dinlediğinde. Sana hiç sormadık düşlerini, hayallerini. O ninnileri dinlediğin zaman aklına neler gelirdi güzel kızım?"

Saçlarını tarardım, güzel yüzünü aynalara emanet edip, kara gözlerine bakıp, saçlarını tarardım. Anne derdin ben güzel miyim? Güzeldin benim kızım, güzeldin. Ben saçlarını tarardım, sen bana o uzak şehirleri anlatırdın. Ben gözlerine bakardım içime güneş doğardı. Gökyüzünün altında sana ninniler söyledim, sen uyuya kalırdın.

Bir bomba parçaladı seni, biz kör olduk... Her parçanın bir ağacın dalında, bir çiçeğin yaprağında. Koparmayın dedim! Koparmayın Ceylanımı dalından! Annesinin göğsünden koparılmış çocuklarınız biz Ceylan, annesinin göğsünden koparılmış masallar. Burada her masal seni anlatıyor güzel kızım, burada her ninni senin için söyleniyor.

Uyan kızım, uyan Ceylanım! Bu ninni uyanman için.

Bu ninni senin için güzel kızım, uyan."

Ceylan gözyaşından öpüyor annesinin. Ninnilere ve ma-

sallara taşıyor, oradan sesleniyor bize:

"Ben Ceylan. Dünyada bir yerde koyunlarını otlatan küçük bir kız. Annem koyunları otlatmaya gönderdi beni. Bende makarna istedim ondan. Annemi ve makarnayı ne çok severim bilir misiniz?"

Koyunlarını otlatırken, bir bomba patladı. Ve ben onlarca parçaya ayrıldım. Bir parçamda sizin vicdanınıza düştü mü?"

Annem "Ceylanım Kızım!" dedi... Bulutlarda görüyorum bazen... Annem beni her özlediğinde dağlarımızda açan bir çiçeği kokluyor. Siz hiç oğul yerine kızım yerine bir çiçeği kokladınız mı?"

Ben öldüm. Abim, kardeşlerim ve annem... Teker teker topladılar parçalarımı.

Eksiksiz bir ölüm olayım diye her parçamı topladılar. Kimini kuşlar getirdi, kimini çocuklar, kimi hala bir ağacın dalında...

Her çocuk annesinden bir parçadır. Ben öldüm annemden bir parça eksildi. Sizin annenizin de bir parçası eksildi mi ben ölünce? Ben öldüm ve annem benden bir parçayı sakladı kendinde. Ceylanım dedi Ceylanım nasıl kıydılar sana. Benim tek bir fotoğrafım var. Tek bir fotoğraf... Sizin kaç fotoğrafınız var? Ben artık bir fotoğrafa sığdırılmış acıyım. Artık bir çığlığım gözyaşına sığdırılmış.

*Silmeyin sakın, bırakın vicdanınıza düşsün bu gözyaşı. Ben öldüm, siz duydu-
nuz mu?"*

Ağzında yemek lekesi büyüyen her çocuğun düşüne karışırken Ceylan. Ölüm yakışmıyor çocuklara. Bir çocuk ardından yarım kalmış oyunlar bırakır

Çünkü ölüm mızıkçılıktır biraz. Şimdi her oyun senin bıraktığın yerden başlıyor Ceylan.

Uyan Ceylan, uyan... Annenin söylediği ninniler değil bunlar.

Seni yitirdiğimiz yerde sustu tüm masallar.

Seni yitirdiğimiz yerde uyandık tüm masallardan.

Bu uykunun sonu yok Ceylan.

Uyan!

Ömrüm, ömrün olsun, düşlerim, düşlerin, annem, annen olsun.

Uyan Ceylan, uyan...

*Gülersen
İklimler değişir ülkemde
Kışın ortasında doğar
En güzel güneş
Haziranda açar barivan
çiçekleri*

*Gülersen
Yağmurdan sonraki gökkuşağını
görürüm gözlerinde*

*Kimsesiz çocuklarda güler senle
Analar kendi dillerinde yakar
türkülerini
sen gülersen bende gülerim
ve değişir dünya..*

Adana'dan bir Genç Yoldaş okuru

İradesiyle Düşmana Korku Salan Yoldaşlara...

*Ve kavgan,
kavgamız yoldaş.
Yüreklerle umut
gözlere ışık
bilinçlere seveda gibiydi.*

*Ve kavgan
Ve açlığın
Ve sabrın
ve ölümsüzlüğün yoldaş
ışıktır bize*

*Zafere kadar yolumuzda.
Ve hızla çarpan kalpleriniz
Umudunuz
Kavganız
Yiğitliğiniz yoldaş,
Rotamızdır her daim.
Ve direnişiniz
Zindanları aydınlattınız gibi
Düşmana;
"Asıl sen teslim ol"
deyişiniz gibi*

*Ekmek kokusu
Kömür karası
Sevdanız gibi savaşıcağız
Sizin gibi savaşıcağız
Yoldaş!*

Antep'ten bir DÖB'lü

*Bir gece ansızın geldiler
Hiç beklenmedik zamanda
Gaflette geldiler
Uyku bile uyuyorken
Zindan bile uyuyorken
geldiler.*

*Ateşleriyle, sıcaklarıyla
bedenimizi kavurmaya
Yakmaya geldiler!
Usulca sessizce geldiler
Korkuyla şafakla geldiler
Kalleşçe arkadan geldiler
Yaktılar kavurdular*

bedenleri.

*Yetmedi ateşleri
Korkuları ve kinleri
Tek bir umudu yıkmaya
Tek bir yüreği yakmaya
YETMEDİ!*

*Ve hala bizler
Aynı inanç, aynı seveda
Ve aynı umutla
savaşılmaktayız!
Ve onlar aynı korkuyla
kendi çığlıklarında boğulmaktalar!
Öldükçe öldürmekte,
Öldürdükçe ölmekteler!*

Antep'ten bir DÖB'lü

EMPERYALİST SAVAŞ KARŞITI GENÇLER BULUŞTU

Suriye'de yaşananlar bugün tüm dünyanın gündeminde. Ama özellikle Suriye sınırında bulunanlar için savaş çok daha yakında bulunuyor. Antakya gençliği emperyalist savaş konusunu ve tavrımızı ele alan bir panelde bir araya geldi. Devrimci Öğrenci Birliği tarafından örgütlenen etkinlik, birçok konunun ele alınması ve canlı tartışmalarla sürdü. Ama önce etkinlik öncesine değinmek gerekir.

Etkinlikten bir gün önce, bildiri dağıtımını yapan arkadaşlarımıza polis müdahale etmeye çalıştı. Etkinliğin izinli olmadığı ve bu yüzden yaptırılmayacağı söylendi. Polislerin bu tavrına karşılık bizler izin almadığımız ve bu etkinliği yapacağımızı söyledik.

Antakya halkı ve özelinde gençliğimiz savaş süreci baş gösterdiğinden beri, önemli deneyimler kazandı ve mücadeleye dair dersler çıkardı. Belirli bir süredir ki hala devam eden savaşa karşı bu hassasiyet, beraberinde kitlesel ve militan, cesur eylemleri getirmişti. Sayıları binlere ulaşan, biber gazına da, plastik mermilere de karşılık veren bir kitle gücü devletin gözünü korkuttu. Bunun üzerine Valilik Antakya'da bütün miting ve basın açıklaması gibi etkinlikleri yasakladı. Olağanüstü hal ilan edildi. Bu nedenle biz bu buluşmayı gerçekleştirdik.

Panelin sunumunu gerçekleştiren

DÖB'lü arkadaşlarımız: "İlk olarak bu savaşa neden olan temelleri" ele aldı. Emperyalist – kapitalist sistemin savaşlarla sürüp gittiğini bugün de, tarihte de birçok örneği olduğuna değinildi. Birinci emperyalist paylaşım savaşı ve ikinci emperyalist paylaşım savaşının en büyük örnekler olduğu belirtildi. İlk iki dünya savaşının paylaşım savaşları olduğu ama 3. dünya savaşının temel dürtüsünün tüm dünyada gerçekleşen halk devrimleri ve anti-kapitalist ayaklanmalar olduğuna vurgu yapıldı.

Ardından bu savaşa karşı gençliğin ve halk kitlelerin "emperyalist savaşa karşı tutumu ne olmalı?" konusuna geçildi. Panelist arkadaşımız özellikle gençliğin Birinci dünya savaşı döneminde 2. Enternasyonal'de alınan kararların Rusya'da uygulandığını ve başarıya ulaştığını söyledi. Bugün fiilen süren savaşın bizim savaşımız olmadığını ve bizlerin tıpkı Rusya gençliği gibi silahlarımızı bu savaşın sahiplerine çevirmemiz ve onların köhnemiş düzenini ortadan kaldırmamız gerektiğini söyledi. Halkların bu savaşı istemediğini ve onların karşısında hükümetleri suçladığını, desteklemediğini görüyoruz dedi.

Mısır ve Tunus devrimlerine değinilerek dersler çıkarıldı, örnekler verildi. Mısır ve Tunus'u Libya'dan ve Suriye'den farklı ele almak gerektiğini, bugün bile Mısır'da



yaşananların devrimin ikinci perdesi olduğuna vurgu yapıldı.

Son olarak ise savaşın esas olarak kapitalist sisteme karşı yürütmemiz gerektiği, çünkü savaşların olmaması için kapitalist dünyanın kökünden yıkılması gerektiği söylendi. Herkese dönük örgütlenme ve sosyalizm için mücadele çağrısıyla panelist arkadaşımız sunumunu sonlandırdı. Buluşma karşılıklı düşüncelerin söylenmesi ve soru cevap bölümüyle sona erdi.

Gerçekleştirdiğimiz bu etkinlik Antakya gençliği için ileri bir adım oldu. Ve buradan sesleniyoruz!

**BARIŞ İÇİN DEVRİM!
DEVİRİM İÇİN SAVAŞ!
SOSYALİZM İÇİN SAVAŞ!**

**ANTAKYA
DEVİRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ**

Merhaba Arkadaşlar...

Hepimiz liseli öğrenciler olarak öğretmen, aile, çevre vs. baskılarına maruz kalmışsınız, en azından genelimiz. Çünkü ailelerimiz bizden çok para kazanacağımız bir iş sahibi olmamızı isterler. Peki biz bunu istiyor muyuz? Yoksa bunlar çevremizin ya da ailemizin bize bir dayatması mı? Neden test kitaplarının arasında kaybolmak zorundayız ya da neden bu yarış içindeyiz? Aslında tüm bu soruların tek bir cevabı var; Kapitalizm.

Evet kapitalizm, yani şu an içinde bulunduğumuz düzen. Kapitalizm bizlerden yani yeni nesilden nitelikli değil sadece itaat eden bir birey olmamızı istiyor. Bu yüzden tıpkı bir yarış atı gibi sınavlarda yarışıyoruz. Ömrümüz sınavlarla kontrollerle geçiyor, sürekli denetlenip sınavlara tabi tutuluyoruz. Bunların her birini geçmek için de test kitaplarına gömülmek zorundayız

çok para kazanıp kapitalizme hizmet etmek zorunda bırakılıyorz aile baskısıyla, öğretmen baskısıyla... Ama şu biliniyor mu; her yıl bu sınavlar yüzünden kaç öğrenci intihar edip canına kıyıyor? Kaç öğrencinin hayatı sönüyor ya da kaç aile dersane paralarını ödeyemeyip borç batağına giriyor? Bizler kapitalist eğitim sisteminde sadece birer metayız, ticari birer ürünüz. Bizim üzerimizden para kazanıp daha da zenginleşiyorlar; biz ise sınav stresiyle, baskıyla daha çok boğuluyoruz; niteliksiz, dünya ile bağlantısı kopmuş sömürüldüğünün bile farkında olmayan bireyler haline getiriliyoruz. İşte tüm bu zorunluluklar beraberinde aile baskısını da getiriyor. Ailelerimize göre tüm bunlara uymalı ve itaatkar olmalıyız, en azından üniversiteyi kazanana kadar. Peki üniversiteyi kazanınca geleceğimiz hazır mı? Nitelikli birey olup mu çıkacağız

yoksa kapitalizme ucuz birer köle olarak mı çıkacağız? Maalesef bunları ailelerimize anlatamıyoruz anlatsak, bile dikkate alınmıyoruz çoğu kez.

Ama bizler bu duruma karşı bilinçli gençler olarak bu konudaki farkındalığı artırıp ona göre tavır takınmalıyız. Çevremizi, arkadaşlarımızı bu konuda tartışmaya davet etmeliyiz, onların gerçeği görmesini sağlamalıyız. Hayatlarımızın nasıl boşa gittiğini, nasıl sömürüldüklerini neden aile baskısının bu kadar hat safhada olduğunu anlatmalıyız ve buna göre harekete geçmeliyiz. Yaşamımızın her tarafında bu bilinçle hareket etmeliyiz. Bizler kapitalizmin kurbanı olmamalı ve kapitalizme karşı mücadeleye vermeliyiz. Çünkü bizler geleceğiz.

Adana'dan Bir DÖB'lü



FİLM TANITIM

ZAMANA KARŞI (IN TIME)

Zamana karşı; Andrew Niccol'un yönetmenliğini yaptığı, Amanda Seyfried ve Justin Timberlake'in baş rolde oynadığı 2011 ABD yapımı bir film. Kapitalizmin sınıf çelişkilerini ve savaşımını temel alan bilim kurgu türünde çekilmiş sıra dışı bir yapım..

İnsan genetiğinin değiştirildiği ve 25 yaşından sonra yaşlanmanın durdurulabildiği ve nihayetinde ölümsüzlüğün bulunmasından sonra nüfus yoğunluğunun önüne geçmek için kurulan sistemi ele alıyor. Burada fakirlerin yaşamı zenginlere ömür katmak için çalışarak geçerken zenginler hiçbir şey yapmadan sonsuza kadar yaşama imkanına sahiptirler. Paranın değil zamanın hüküm sürdüğü bir dönem..Varoşların ve zenginlerin yaşam alanları ayrılmış, bölgeler arası geçişler yasaklanmıştır. Toplum düzenini zaman koruyucular adında polis birimleri korumaktadır. İnsanlar ne kadar zamanları kaldıklarını kollarındaki dijital saat ile görebilmektedirler. 25 yıldan sonra fakirlerin yaşamı ne kadar zamanları kaldıklarını hesaplamakla geçecektir.

Filmin başrol oyuncusu Will Sales'in 100 yılı olan bir adamın hayatını kurtarmasıyla başlayan bir olay örgüsü. Aralarında geçen sohbetten sonra sorgulamalar başlayacaktır ve adamın ona 100 yılını vermesiyle eline artık bu sistemi değiştirme fırsatı geçecektir. Diğer tarafa geçiş yolunu bulur. Artık onun yaşam amacı 'onlardan çalınanı



çalmaktır. Orada bir ailenin güvenini kazanmayı başarır ve evlerinde verdikleri partiye davet edilir. Burada zaman koruyucular onu bulur ve çaldığını düşündükleri 100 yılı ondan geri alırlar. Bunun üzerine ailenin genç kızını kaçıtır. Yaptıkları sohbetler sonrasında düzenin eşitsizliğinin ortadan kaldırılması gerektiğine ikna olan Cillian , Will ile mücadele etmeye karar verir. Başta babasının zaman bankaları olmak üzere bankaları kamulaştırır ve fakirlere dağıtırlar. Sınıflar arasında kurulan o dengeyi dağıtırlar..

Kapitalizmin sınıf çelişkilerini bilim kurgu türünde anlatarak alışılmışın dışına çıkmış bir film olduğunu düşünüyorum. Anlatımın farklı olması filmin akıcı ve sürükleyici olmasını sağlamış. Sistemin çelişkilerini, sınıf savaşımını ve sistem eleştirisini yalın anlaşılır bir şekilde yansıtılmış. Yalnız filmde V For Vendette' de olduğu gibi bireysel kahraman olgusunu ön plana çıkarmış. Halkın çoğunluğuyla yapılan bir devrim değil bir kahramanın yaptığı devrim üzerinden gitmiş, örgütlülük üzerine anti-propaganda zemin oluştursa da kapitalizmin iç çelişkilerini farklı bir biçimde ele alışından keyifle bir solukta izlenebilecek bir film...



Kitap Tanıtım

SANDİNO'NUN KIZLARI

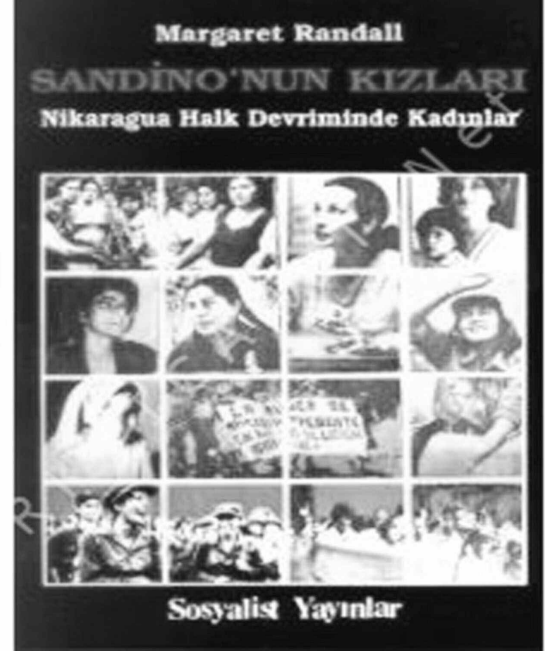
Yüreğim ve bilincim Augusto Cesar Sandino ve Ernesto Che Guevara'nın ölümsüz yurtsever ve hümanist idealleriyle dolu olarak; Nikaragua'nın, Latin Amerika'nın ve tüm insanlığın kurtuluşu uğrunda, tüm şehit ve kahramanların anıları ve tarihin huzurunda "ya özgür vatan ya ölüm" anlamına gelen kırmızı-siyahlı bayrağın üzerine elimi koyuyor ve elde silah ulusal onuru savunacağıma yemin ediyorum. Bu yemini tutarsam Nikaragua'nın özgürlüğü benim ödülüm olsun; bu yemine ihanet edersem rezilce ölüm ve alçaklık benim cezam olsun".

İşte bu yemini ediyordu Sandino'nun kızları ve oğulları Sandinist Ulusal Kurtuluş Cephesi(FSLN)'ne katılırken.

Augusto Cesar Sandino Nikaragua'nın ulusal ve toplumsal kurtuluşu için mücadele etmiş, Nikaragua ve tüm dünyada 'özgür insanların generali' olarak tanınmıştır. 1934 yılında (ABD tarafından) öldürülmüştür.

FSLN 1962 de kurularak; Augusto Cesar Sandino'nun ideallerinin mirasçısı ve sürdürücüsü olmuştur. Örgüte katılırken edilen yemin; özgürlük ve kurtuluşun sadece mücadeleyle gerçekleşeceğine olan inancı, kararlılığı ifade eden türdendi.

Sandinistler, tarihe zengin deneyimler ve dersler kazandıran bir halk devrimini gerçekleştirmişlerdir. Bu halk devriminin dikkat çeken bazı yönleri şunlar olmuştur; kadın erkek 20' li yaşlardaki genç FSLN militanlarının öncülüğünde gerçekleşen, rahip ve rahibelerin bile aktif olarak katıldığı anlamlı bir devrim. Belki de Sandinist Halk Devrimini dünyanın en güzel devrimlerinden biri yapan şey, devrim mücadelesi sırasında ve devrimden sonra kadın ve erkeklerin mücadeledeki birlikteliğinin en başarılı örneklerinden biri olmasıdır. Silahlı gerilla mücadelesinde, kitlesel halk hareketlerinde, mücadelenin her alanında kadınların katılımı göz alıcı düzeydedir. Devrim sonrasında, devrimin pekişmesi ve toplumun kurulmasında da kadınlar kitlesel olarak rol oynamış, çoğu yönetici kademelerinde görev yapmıştır.



Bir anlamda kadınlar kendi eylemlilikleriyle kendilerini özgürleştirenler olmuştur.

Sandino'nun Kızları, devrim mücadelesinde yer alan kadınların kendi ağızlarından çıkan, etkileyici, sade, coşkulu gerçekliğin öyküsüdür. Bu gerçek öyküler bize kadının gerçek kurtuluşunun toplumun özgürlüğünden geçtiğini anlatır.

Mücadelenin içinde yer alan kadınlarla yapılan röportajlardan oluşturulan "Sandino'nun Kızları" adlı kitabın hazırlayıcısı Margaret Randall'dır. Latin Amerika Halkları'nı ve kadın mücadelelerini konu alan birçok kitabı olan yazarın, Türkçe'ye çevrilen bir başka eseri ise "Devrimden Yirmi Yıl Sonra Kübalı Kadınlar" dır. Sosyalist yayınlardan çıkan kitap çeşitli bölümlerden oluşmuş, bu bölümlerin en sonuncusu ise; mücadele içindeki kadınların fotoğraflarıyla süslenmiştir.

"Sandino'nun Kızları", kadınların toplumsal mücadeledeki yerini ve kadının gerçek kurtuluşunun cinsiyet ayrımından değil de toplumun özgürleşmesinden geçtiğini anlatan hoş bir yapıt.

*DOKUZ EYLÜL ÜNİVERSİTESİ
HUKUK FAKÜLTESİ ÖĞRENCİSİ*



19 ARALIK 2000.. UNUTMADIK UNUTTURMAYACAĞIZ!

Bir ufka vardık ki artık
Yalnız değiliz sevgilim.
Gerçi gece uzun,
Gece karanlık
Ama bütün korkulardan uzak.
Bir sevdadır böylesine yaşamak,
Tek başına
Ölüme bir soluk kala,
Tek başına
Zindanda yatarken bile,
Asla yalnız kalmamak.



**“Beni duyma olanađı
bulanlara diyorum ki:
Umutsuzluđa Düşmeyin.
Üstümüze çöken bela vahşii
bir istilanın ve insanlığın
gelişmesinden korkanların
duydıkları acıların bir
sonucudur sadece.
İnsanlığın kini bitecek ve
diktatörler yok olup
gidecektir. Halktan zorla
aldıkları iktidar
yine halkın eline
geçecektir.
Ve insanlar ölmeyi
bildikleri sürece
özgürlük
yok olmayacaktır.
Kölelik uğruna
dövüşmeyin,
özgürlük için dövüşün”**

CHARLIE CHAPLIN

